

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ 30ον ΑΡΙΘ. 1104 | ΑΘΗΝΑΙ | ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Τὰ μικρὰ θύματα. — Γενικαὶ ὁδηγίαι διὰ τοὺς γονεῖς. — Ὁ ἄνδρας μου. — Ἡ ἐπικίνδυνος ἡλικία. — Θάλασσα. — Ἀπὸ τὸ κοντόφορο τῆς κ. Φωκά. — Ὁ πύργος τοῦ ἡλίου. — Τὸ ἄσπρο Τριαντάφυλλο. — Ὁ χριστουγενιάτικος χορός. — Νοικοκυρεῖο καὶ κουζίνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικόν..... Φρ. 18

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται 1 δραχ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.
Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν δῶμα καλλιτεχνικόν καὶ ἀγαλατωδές; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὁδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΙΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπισσῆς Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1104

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΘΥΜΑΤΑ

Τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τάσεις πρὸς τὴν διαφθοράν καὶ τὸ ἔγκλημα ἀνήκουν εἴτε εἰς γονεῖς ἐκφύλους καὶ ἀλκολικούς, ἢ εἰνε θύματα τοῦ κακοῦ βιβλίου καὶ περιοδικοῦ. Κατ' ἀναλογίας ἡ κληρονομικότης ἔχει ἐπίδρασιν μεγάλην ἀναγομένην ὅμως εἰς φυσικὰ αἷτια, ἐνῶ ἡ κακὴ ἀνάγνωσις καὶ τὸ κακὸν παράδειγμα δημιουργοῦν τὸν ἀδιορθώτως κακὸν καὶ διεφθαρμένον.

Ἡ ἀνήθικος φιλολογία εἶνε μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τοῦ μεγάλου κακοῦ. Ἐὰν εἰς αὐτὴν προστεθῇ καὶ τὸ ἀνήθικον θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τελευταίως ὁ κινηματογράφος, τότε ὁ φαῦλος κύκλος τῆς κακῆς ἐπιρροῆς συμπληροῦται.

Τὸ κακὸν παράδειγμα ἀρχίζει εὐθὺς ποῦ τὸ παιδί ἀφυπνισθῇ, βρέφος ἀκόμη, εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ τροφὸς του τοῦ μεταδίδει μὲ τὸ καθημερινόν της παράδειγμα τὰς κακὰς καὶ χυδαίας συνηθείας της, ἢ μητέρα τὰ ἰδικὰ της ἐλαττώματα, ἢ μάμη τῆς παραξενιῆς της καὶ ὁ πατέρας τὰς ἰδικὰς του.

Ὅσα ἔλεγε κανεὶς ὅτι γύρω ἀπὸ κάθε παιδί ἐνεδρεῖται ἕνας λόγος ἐχθρῶν, ἐτοίμων νὰ τοῦ μεταδώσουν ὅ,τι κακὸν φυσικὸν ἢ ἐπίκτητον ἔχουν οἱ ἴδιοι, εἴτε ἐκ κληρονομικότητος, εἴτε ὅπως δήποτε ἄλλως. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅλα

αὐτὰ συμβαίνουν μεθ' ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργήν, τὴν ὁποίαν γονεῖς καὶ περιβάλλον αἰσθάνονται διὰ τὸ παιδί. Ἡ ἀπερισκεψία καὶ ἡ ἀκρισία κατὰ τὸ πολὺ, ἢ ἔλλειψις συναισθησῆος τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων, ἢ ἀγνοία καὶ τῆς στοιχειώδους ψυχολογίας τοῦ παιδιοῦ, ἢ ματαιότης, ἢ γελοία αὐτοπεποιθήσις καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι τόσοι παράγοντες τῆς δημιουργίας μᾶς νοσηρᾶς ἀμοσφαίρας γύρω ἀπὸ τὸ παιδί.

Ἦκουσα πατέρα, ἀνθρωπον ἐπιστήμονα καὶ ἀνεπτυγμένον, νὰ ἀξιοῖ ὅπως τὸ ἑπταετὲς παιδί του, προγυμναζόμενον ἔξω ἀπὸ τὴν σχολικὴν διδασκαλίαν εἶνε ἔτοιμον δέκα-ἕνδεκα ἐτῶν νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ γυμνάσιον. Διὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ θῦμα δὲν ὑπῆρχον θεριναὶ παύσεις, ἀνεις, διάλειμμα, ἀναψυχή. Ἐπρεπε νὰ μελετᾷ πάντοτε καὶ ποντοῦ, ἡμέραν καὶ νύκτα, καθημερινὰς καὶ ἑορτάς. Ὁ πατέρας αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸ παιδί του καὶ εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν εὐγνωμονοῦσε διὰ τὸ μαρτύριον αὐτὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Ἄλλος πατέρας ἐτυραννοῦσε τὰ παιδιὰ του γιὰ τὴν ὑβρίζαν καὶ ἐχυδαιολογοῦσαν. Ὁ ἴδιος δὲ ὑβριζε καὶ αὐτὰ καὶ ὅλους τοῦ σπιτιοῦ του τόσον χυδαῖα ὥστε νὰ προκαλῆ φρίκην. Καὶ ὅταν ἡ γυναῖκά του ἐτόλμησε νὰ τοῦ κάμῃ τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἐκεῖνος ἀπήντησε· «Ἐγὼ εἶμαι κύριος νὰ μιλῶ ὅπως θέλω καὶ νὰ φέρωμαι ὅπως μοῦ ἀρέσει. Ἄλλ' αὐτὰ ὀφείλουν νὰ ὑπα-

κούουν μόνον και να φέρωνται με ευγένειαν.

Μητέρα, η οποία είχε αξιώσεις καλοανατεθραμμένης γυναικός έλεγε διαρκώς ψέμματα ενώπιον των παιδιών της. Κοί όχι μόνον αυτό, αλλά και τους παρήγγελε δσάκις έγινετο τίποτε εις τὸ σπῖτι, να τὸ διαφεύσουν εις τὸν πατέρα των. Γιαγὰ ἀρχόντισσα ἐρραδιουργοῦσε τὰ ἐγγόνια της ἐναντίον τῆς μητέρας των. Καὶ όχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τὰ μετεχειρίζετο διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, διὰ νὰ διαθέτῃ ἐναντίον τῆς μητέρας των τὸν πατέρα των.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἐλάχιστα θύματα παρμένα προχείρως ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν ἀνήκουν εις τὰς καλὰς λεγομένας και μορφωμένας ἢ κυριολεκτικώτερον γραμματισμένας τάξεις. Τώρα τί γίνεται εις τὰ κατώτερα στρώματα και ἰδίως εις τὰς λαϊκὰς και ἀγροτικὰς τάξεις εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ χαρακτηρησθῇ. Ἐκεῖ τὸ παιδί σηκώνει εις τοὺς λεπτοὺς και ἀδυνάτους ὄμους του ὅλας τὰς συνετείας τῆς δυστυχίας τῶν διαρκῶς ἐρεθισμένων νεύρων και τῶν ἀγρίων ἐνστικτῶν εις τὰ ὁποῖα ἀφίνεται ὁ ἀμαθὴς λαός. Ἐκεῖ μέσα εις τὴν ἀγέλην τῆς οἰκογενείας με τὴν συνεργασίαν γονέων και συγγενῶν ἀναπτύσσονται σιγά, σιγά τὰ ἀγρία ἐνστικτα ποῦ κοιμῶνται εις τὴν ἀνθρώπινην φύσιν. Ἐκεῖ ζυμώνεται με τὸ δηλητήριον τῆς ἀδικίας, τοῦ πόνου και τῆς συγκρατουμένης ὀργῆς ἢ ζύμη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δημιουργοῦνται οἱ κακοῦργοι τοῦ μέλλοντος.

Και ὅμως οἱ ἀνθρωποι τῶν τάξεων αὐτῶν ἀγαποῦν με στοργὴν τὰ παιδιὰ των και θὰ ἐφριττον μόνον με τὴν μακρυνὴν σκέψιν, ὅτι εις τὸ μέλλον θὰ παρεστράτιζαν.

Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν μ'α και μόνη μέχρι σήμερον ἐπεδιώχθη θεωρεῖα, ἕνας και μόνος ἐπενοήθη τρόπος παιδαγωγικῆς: τὸ σχολεῖον, ὁ παιδαγωγός, ὁ διδάσκαλος. Τόμοι ἀτελείωτοι παιδαγωγικῶν γνώσεων, μέθοδοι νέαι και μέθοδοι παλαιαί, Πεσταλότσης, Φρέμπελ, Καρπαντιέ, Μοντεσσόρη, ἱατροὶ ψυχολόγοι και παιδίατροι, ὅλοι αὐτοὶ ἕνα πρᾶγμα ἐπεδιώξαν πῶς, νὰ ἀναδιοργανώσουν τὸ σχολεῖον πῶς, νὰ ἀναμορφώσουν τὸ διδάσκον προσωπικόν, πῶς νὰ ἐφεύρουν μεθόδους διὰ νὰ κάμουν τὸ σχολεῖον συμπαθητικώτερον και τὴν παιδικὴν μάθησιν ευκολωτέραν. Τραγοῦδια παιγνίδια, γυμναστικὴ, υγιεινὴ, ὑπαιθρος φύσις, καλὴ διαίτα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιδειώκει τὰ ζητεῖ, ἔχει καθήκον νὰ τὰ δώσῃ τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ τὸ σχολεῖον δὲν εἶναι βέβαια οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ ἀμεσώτερος παράγων τῆς μορφώσεως. Εἰς τὸ σχολεῖον τὸ παιδί μένει ἔξωρας τὸ πολὺ τὴν ἡμέραν. Ἡ πειθαρχία δὲ

και οἱ νόμοι τοῦ σχολεῖου ἐπιβάλλονται τόσον εις τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὥστε παιδιὰ, θηριώδη, εις τὰ σπῖτια των ἐμφανίζονται ὡς ἄγγελοι εις τὸ σχολεῖον και ὅταν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουν και κάποιαν δόσιν εὐφυΐας, ἀντιλήψεως και νοημοσύνης, τότε γίνονται οἱ καλλίτεροι και συμπαθέστεροι μαθηταί.

Ἀλλὰ εις τὸ μεταξὺ αὐτὸ τί συμβαίνει εις τὸ σπῖτι και πῶς ἐξελίσσεται ὁ μαθητῆς ἢ ἡ μαθήτρια ὑπὸ γονεῖς και περιβάλλον ἐντελῶς ἀπαιδαγωγικόν, ἢ ἀδύνατον, ἢ ἀμόρφωτον ψυχικῶς, ἢ πασαλειμμένον μόνον ἀπὸ τὰ κατὰ συνήθειαν κοινωνικὰ ψεύδη; Και ποῖον ἔχει ἀποτέλεσμα ἢ προσποιητὴ αὐτὴ και ἄνιστος ἐξέλιξις, ὅταν ἡ φύσις ἀργότερα ἀφελθῇ εις τὰς ὁρμὰς τῆς, χειραφετημένη ἀπὸ τὴν πειθαρχικότητα τοῦ σχολεῖου και ἀνεξάρτητος πλέον ἀπὸ τὴν σκιάδῃ και φανταστικὴν κηδεμονίαν τοῦ σπιτιοῦ;

Γενικὰ ὁδηγία διὰ τοὺς γονεῖς

«Ὅτε ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, οὔτε με μίαν ὄνον ἐνέργειαν τῆς θελήσεως διορθῶνεται ἕνα παιδί και ἀποκτᾷ τὸν τρόπον νὰ δύναται ὅ,τι θέλει». Ὅταν πρόκηται περὶ παιδιοῦ ὀκνηροῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταβάλλῃ οἰανδήποτε προσπάθειαν συνεχῶς, ἀλλ' οὔτε και νὰ ἐργασθῇ, μὴν ἀπελπίζεσθε. Ἡ ὀκνηρία του θὰ ἐκλείψῃ εὐθὺς ὡς κατορθώσετε νὰ κινήσετε τὸ ἐνδιαφέρον του, εἴτε διὰ μάθημά τι, εἴτε δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, ἀρκεῖ ἡ ἐργασία νὰ τελειῶνῃ γρήγορα και τὸ μάθημα νὰ εἶναι σύντομον. Μὴν τὸ ἀφίνετε ποτὲ εις τὴν διάθεσιν του, ἀλλὰ παρακολουθεῖτε το εις τὴν ἐργασίαν του, ἕως ὅτου ἀποκτήσῃ τὴν συνήθειαν τῆς ἐργασίας.

Διὰ παιδί δειλὸ, μεγάλη δύναμις εἶναι ἡ ἐνθάρρυνσις. Ἐνθαρρύνετε το πάντοτε και εις ὅλα. Μὴν τὸ περιπαίξετε και μὴν τὸ ἀποθαρρύνετε ποτὲ με συχνὰς παρατηρήσεις και λόγια. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν τὸν καβαλλάρη, ὁ ὁποῖος με χάρδια και χίλιες δυὸ προφυλάξεις μεταβάλλει τὸ δειλὸ και ἀτολμο ἄλογο εις γενναῖο και τολμηρό.

Τὸ ἀφηρημένον παιδί, ἔχει ἀνάγκην περισσότερας ἐπιεικείας. Προσπαθῆτε νὰ τὸ ἀπομονώσετε εις πᾶσαν ἐργασίαν και νὰ τὸ συνειθίσετε νὰ σημειῶνῃ τὰ ἐκ τῆς ἀφηρημάρας λάθη του. Σιγά, σιγά, θὰ ἀνακτήσῃ θάρρος και αὐτοπεποίθησιν και θὰ ὑπερνικήσῃ κάθε δυσκολίαν. Με τὰ ἀνυπότακτα παιδιὰ ἐνεργεῖτε ἀποφασιστικά, χωρὶς νὰ προσβάλετε τὴν φιλοτιμίαν των, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰ ἐξερεθίζετε και τὰ

κακομεταχειρίζεσθε, ὁπότεν γίνονται χειρότερα.

Τὸ ἀκατάστατο παιδί δὲν ἔχει τάξιν και συνοχὴν οὔτε εις τὸ πνεῦμα, οὔτε εις τὰς ιδέας του. Τακτοποιοῦντες τὴν ἐξωτερικὴν ἀκαταστασίαν συντελεῖτε και εις τὴν τάξιν τῆς σκέψεως και τῶν ιδεῶν των. Μὴν τὸ ἀσχολεῖτε ποτὲ με πολλὰ και διάφορα μαθήματα, ἀλλ' οὔτε και παιγνίδια. Κινήσατε τὸ ἐνδιαφέρον του ἐπὶ ἑνὸς ζητήματος τῆς ἀρεσκείας του και ἐπιμένετε εις αὐτό. Βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον θὰ περιορίσετε τὸν κύκλον τῆς σκέψεώς του εις ὀλίγας, ἀλλὰ καλῶς ταξινομημένας ιδέας, ὁπότε και θὰ δυνηθῆτε νὰ τὰς ἐλεκτεῖναιτε.

Τὸ ἰδιότροπο παιδί ἔχει θέλησιν ἄτακτον και ἀκανόνιστον συνδεομένην στενώτατα με ἀδυναμίαν ἀντιλήψεως ἢ ὁποῖα τὸ ἐμποδίζει νὰ ἐκτιμᾷ κατ' ἀξίαν τὴν προσωπικότητα τῶν ἄλλων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰδικὴν του.

Τὸ εὐερέθιστον παιδί εἶναι φυσικὰ θύμα μιᾶς ἀσθενικῆς ὑπερνευρικότητος, ἢ ὁποῖα πιθανὸν νὰ τοῦ ἐκληροδοτήθῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ και ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἐν γένει τοῦ σπιτιοῦ και τοῦ σχολεῖου. Κάθε ἀντίθεσιν εις τὰς ἐπιθυμίας του προκαλεῖ σύγκρουσις ἢ ὁποῖα τὸ παραφέρει. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς ἀποτόμους και σκαιὰς ἀντιθέσεις μαζὴ των. Νὰ προσποιούμεθα ὅτι δὲν ἀντελήφθημεν τὴν παράφοράν των και ὅταν τὰ νεῦρα των καταπραῖνθοῦν νὰ προσπαθοῦμεν νὰ τὰ λογικεύωμεν. Τότε γίνονται πειθαρχικώτατα.

Τὰ πεισματάρικα παιδιὰ εἶναι συνήθως ὄχι ἔξυπνα, ἐν γένει δὲ ἔχουν ἐλάχιστην συνειδησιν τῆς ἀνάγκης τῆς μετὰ τρίτων ἀλληλεγγύης. Συνήθως ἐπιμένουν εις τὰς ιδέας των εἴτε οἱ ἀμόρφωτοι ἀνθρωποι, εἴτε οἱ ἀδυνατοῦντες νὰ καταβάλουν οἰανδήποτε πνευματικὴν προσπάθειαν πρὸς κατενόησιν ἑνὸς ζητήματος, παρουσιαζομένου ὑπὸ νέαν μορφήν, εἴτε οἱ πολὺ κοῦφοι και ἐγωῖσται οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔσφαλαν και νὰ ἠπατήθησαν. Εἰς τὰ παιδιὰ τῆς κατηγορίας αὐτῆς πρέπει νὰ πολεμηθῇ ἡ κουφότης και ὁ ἐγωῖσμός ἀπὸ τὰ πολὺ μικρὰ των χρόνια. Και ἀφοῦ διὰ τῆς λογικῆς προσπάθειάσωμεν νὰ τὰ μεταπέισωμεν, νὰ μὴν ὑποχωροῦμεν ποτὲ εις τὰ πείσματά των.

Ἐν γένει διὰ κάθε χαρακτήρα και κάθε ἰδιοσυγκρασίαν ἀπαιτεῖται σύστημα, μέθοδος και αὐτεξούσιον. Γονεῖς και διδάσκαλοι πρέπει πρᾶξιτως νὰ εἶναι κύριοι ἑαυτῶν.

Ὁ θυμὸς δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Προξενεῖ μόνον φόβον, ἀνησυχίαν και ταραχὴν, τὰ ὁποῖα ἐπηρεάζουν τὴν πρώτην στιγμὴν, χωρὶς ὅμως και νὰ διορθῶνουν. Ἡ

ἐπανάληψις τοῦ θυμοῦ, με ὑστερικὰς κραυγὰς ἐξοικειῶναι τὸ παιδί με τὴν ἀδυναμίαν μας νὰ τοῦ ἐπιβληθῶμεν και συχνὰ μᾶς κάμνει γελοῖους εις τὴν ἀντίληψίν του.

Ἡ καλωσύνη ὅμως δημιουργεῖ τὴν ἀγάπην και τὴν ἐκτίμησιν τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον δέχεται με εὐγνωμοσύνην τὸ στοργικὸν χέρι, τὸ ὁποῖον τοῦ τείνομεν διὰ νὰ τὸ ὀδηγήσωμεν και τὸ στηρίζωμεν εις τὰς ἀδυναμίας του, τὸ χέρι τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται ποτὲ βαρὺ, ἀλλ' οὔτε τυραννικόν, ἀφοῦ δὲν ἐπιτίθεται εις τοὺς ὄμους των ὡς ζυγός, ὑπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κῦψουν με δουλοπρέπειαν.

Με τὴν μέθοδον αὐτὴν ὑπάρχουν περισσότεραι πιθανότητες νὰ μορφώσωμεν χαρακτήρα ἂν ὄχι γενικῶς, ὅμως κατὰ μεγάλην πλειονότητα. Ὅπως δήποτε θὰ μείνωμεν εις τὴν ἐντύπωσιν τῶν παιδιῶν μας ὡς φίλοι, τῶν ὁποῖων ἡ συμβουλή εις πᾶσαν ἡλικίαν και περιστάσιν θὰ γίνεται δεκτὴ με ἐμπιστοσύνην και ἀγάπην. Συνήθως, οἱ ἐχθρικῶς μεταχειριζόμενοι τὰ παιδιὰ, ἀπολαμβάνουν παρ' αὐτῶν ἐχθρότητα κατὰ τὸ γῆρας, ὁπότεν ἔχουν ἀνάγκην τῆς στοργῆς των.

Παιδαγωγός

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Μέγα γεγονός! ὁ ἄνδρας μου με ζηλεύει, με ὑποπτεύεται, με ἐπιτηρεῖ. Εἶνε ἀνήσυχος. Ἡ ἐπιθυμία μου τὸν κουράζει, τοῦ δίδει στὰ νεῦρα. Ἡ ἀδιαφορία μου γιὰ τὰ φλέρε του και τὰς κατακτήσεις του προσβάλλει τὸν ἐγωῖσμόν του. Χθὲς μοῦ ἐπρότεινε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν Λουκέρνην. Ἐδῶ ἐπὶ τέλους μοῦ εἶπε, τὰ Righi και οἱ Πιλάτοι εἶνε καλὰ γιὰ τοὺς Γάλλους ποῦ δὲν ξεμυτίζουν ἀπὸ τὸ Παρίσι παρὰ γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐνῶ ἡμεῖς ποῦ ταξιδεύομεν τόσο συχνὰ δὲν εἶδαμεν ἀκόμη τὸ μεγαλεῖον τοῦ Λευκοῦ ὄρους.

— Ὅστε ἡ ἰδέα νὰ ξαναζήσωμεν τὴν ζωὴν τοῦ ταξειδιοῦ τοῦ γάμου μας δὲν σὲ εὐχαριστεῖ πειά.

— Τὸ ζῶμεν τόσο ἄλλο, μοῦ εἶπε, γκρινιάζοντας, με ὄλη αὐτὴ τὴν πολυθρόρη παρῆα....

— Τὴν ὁποῖαν ἀνακάλυψες και ἐκάλυψες ἐσὺ νὰ ἔλθῃ μαζὴ μας, τοῦ ἀπήνησα. Ἄλλως τε ἡ κυρία εἶνε χαριτωμένης, εὐκόλης....

— Μήπως οἱ κύριοι δὲν εἶναι;... Ἐέρεις αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι θεωροῦν ὅλες τῆς ξένες εὐκόλες, κουτές, ἐπαρχιώτισσες.

— Ένα κτύπημα δαιλό εις την πόρτα μας διέκοψε την συζυγικήν αὐτὴν νουθεσίαν. Ἦτο ὁ καμαριέρης ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε ὅτι μᾶς περιμένουν πρὸ μισῆς ὥρας.

— Κατεβαίνομεν ἀμέσως, εἶπα ἐγὼ καὶ εὐρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα στὸ λεπτό. Ἐνῶ ἐκατέβαινα τῆς σκάλες, ἐγελοῦσα μόνῃ μου. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἐλάμβανε μὲν μου ὕψος προστατευτικοῦ συμβούλου μὲ διεσκέδαζε φοβερά. Μόλο αὐτὸ τὸν ἐλυπούμην, γιατί αἰσθανόμουν ὅτι εἶχε χάσει τὴν πεποιθήσιν στὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν ἀκατανίκητὴ δύναμι καὶ ὑπεροχὴ του ἀπέναντί μου.

Ἰσῶς ἐπίτηδες, χωρὶς ὅμως προμελέτην νὰ τὸν λυπήσω, ἀνήγγειλα στὴ συντροφιά μας ὅτι ἀλλάξαμεν δρομολόγιο καὶ ὅτι θὰ ἐφεύγαμε γιὰ τὸ Chamoni. Τὰ Boedoecker ἀνοῖξαν ἀμέσως, ὁ Ἑλβετικὸς χάρτης ἐτέθη εἰς μελέτην, καὶ οἱ κύριοι τῆς συντροφιάς μας ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ γυῖρος ἦτο πολὺ μεγάλος καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Λευκοῦ ὄρους μπορούσαμεν νὰ φθάσωμεν εἰς δυὸ τρεῖς ὥρας εἰς τὸ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ ἐναεῖο τραῖνο νὰ ἀνέβωμε εἰς τὴν Jungfrau τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἑλβετίας.

— Θέλετε νὰ μᾶς πάρετε μαζί; μοῦ εἶπε, πλησιάζοντάς με μὲ τρόπον ὁ σοβαρότερος τῆς συντροφιάς, ὁ ὁποῖος ὀριστικῶς πλέον εἶχε θέσει ὑποψηφιότητα ἂν ὄχι τακτικῶς φλέρετ, ὅμως τελείου cavalier servant.

— Θὰ πᾶμε μαζί σας, εἶπαν καὶ ἡ κυρίες ἐνθουσιασμέναι μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ προγράμματος. Ἐδῶ οὔτε χιόνια, οὔτε πάγους βλέπομεν. Μόνον βροχὴ καὶ κεραυνούς. Καὶ ὕστερα ἡ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία εἶνε τόσο banale, ἐπρόθεσεν ὁ σοβαρὸς κύριος. Ἀκριβῶς σήμερον τὸ πρωὶ ἐξεκπετόμην ὅτι οἱ Ἑλβετοὶ εἶνε κατεργαροί, καὶ ὅτι μὲ τῆς ἀτελείωτες ρεκλάμας των, ἔχουν πείσει τὸν κόσμον, ὅτι κάθε χωρὶ τῶν κλείει καὶ θησαυροὺς φυσικῶν καλλονῶν...

Ὁ ἄνδρας μου, ὁ ὁποῖος ἄργησε κάπως νὰ κατέβῃ, γιατί εἶχε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν τουαλέτα του ὡς ἀλπινιστοῦ, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ρεκλάμας τῶν Ἑλβετῶν.

Ὡ! πόσον ἐγεῖνατε ὠραῖος καὶ μέσα στὰ χονδρὰ αὐτὰ ρούχα, τοῦ εἶπεν ἡ κυρία ποῦ τὸν ἐθαύμαζε περισσότερο. Μόνον ποῦ ἐκρύφατε τὴν γάμπα σας ὡς ἐπάνω, ἐνῶ μόνο τὸ γόνατο ἔπρεπε νὰ σκεπασθῇ.

Κυρία μου, εἶπεν ἐκεῖνος, εἶμαι ἐρασιτέχνης μόνον Ἀλπινιστῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἐκράτησα ἀπὸ τὸ ἔνδυμα αὐτὸ ὅ,τι μοῦ ἄρεσε. Βλέπετε τὰ παπούτσια μου δὲν ἔχουν καρφιά, ἀλλ' οὔτε ζυ-

γίζει τρία κοιλὰ τὸ καθένα ὅπως τῶν κυρίων αὐτῶν. Καὶ ἐγύρισε τὰ σακαπίνια του, τὰ κομποτάτα δεμένα μὲ μεταξωτὰ κορδόνια ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ποῦ ἀστραπτει ἀκόμη ἀπάτητο ὅπως ἦτο. Ἡ μάλλινες μακρῆς ὡς ἀπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα κάλτσες του ἦσαν τόσο λεπτεῖς, ὥστε ἔμοιαζαν μεταξωτές.

Ἐφαίνετο ὀριστικῶς ἀποφασισμένος νὰ ἀναλάβῃ τὴν κυριότητά του ἐπὶ ὄλων τῶν ἄλλων τὴν τόσο γοητευτικὴν.

Γιὰ νὰ μὲ ταπεινώσῃ ἐφάνη σὰν νὰ μὴν μὲ εἶχε κἂν ἀντιλήφθῃ. Ἐκάθισεν εἰς ἕνα τραπέζι ἀφοῦ ἐτοποθέτησε γύρω τὰς τρεῖς ξένας κυρίας, τὰς ἐπεθεώρησεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ πόδια καὶ μὲ τόνον φωνῆς εἰρωνικώτατον: Λυπούμαι, εἶπε, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν Ἀλπινιστικὴν σας μεταμπίεσιν, καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ κομπλιμέντα ποῦ μοῦ ἐκάματε.

— Πῶς δὲν σᾶς ἄρεσει;

— Εἶσθε ἀπλούστατα φρικτῆς. Ἀνδροποιοῦνται, κυρίες μου, ἀκίνδυνα ἡ Γερμανίδες, ἡ Ἑλβετίδες, ἡ Ἰταλίδες καὶ ὅλες ἡ γυναῖκες εἰς ἴδες χωρὶς νὰ χάσουν τίποτε ἀκριβῶς, γιατί δὲν ἔχουν καὶ νὰ χάσουν ὅ,τι τοὺς λείπει δηλ. τὴν χάριν. Ἀλλὰ ἡ Παριζιάνες μέσα εἰς αὐτὰ τὰ χονδροφορέματα εἶνε σὰν μασκαράδες ἀποτυχημένοι. Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σᾶς ἀνεγνώριζα ἐὰν σᾶς ἔβλεπα ἔξαφνα εἰς τὸ βουνό, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ὠμιλοῦσεν ἀκόμη, ἡ τρεῖς κυρίες εἶχαν διευθυνθῆ ἐμπρὸς εἰς τοὺς πλησιέστερους καθρέπτας τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἐθεωροῦντο μὲ πολλὴν προσοχὴν. Μία βαθεῖα ἀπογοήτευσις εἶχε ζωγραφισθῆ εἰς τὰ πρόσωπά των. Κατσουφιασμέναι καὶ μελαγχολικῆς, ἐστριφογύριζαν ἐμπρὸς εἰς τοὺς καθρέπτας καὶ ἐφαινοντο σὰν βυθισμέναι σὲ βαθυτάτην μελέτην τῶν κοστούμιων των καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσαν νὰ τὰ κάμουν κάπως κομψότερα.

Ἡ νεωτέρα ἦτο ἡ πλέον νόστιμη. Ἄφησε τῆς ἄλλης δυὸ εἰς τὴν ἀπελπισίαν των καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν Ascenseur. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐκατέβαινε μὲ τὸ στακτὴ φόρεμα τοῦ ταξιδίου της. Δὲν εἶχεν ἀφήσει ἀπὸ τὸ κοστούμι τῆς ἐκδρομῆς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ περιφρόνητο τρυφερὸν καπέλλο, τὸ ὁποῖον εἶχε βάλει στραβὰ καὶ ἐντελῶς τσακπίνικα μὲ ἕνα μεγάλο πτερὸ χήνας ὀλόγθο σὰν κατάρτι πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἀγαπητῆ μου, τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας τῆς ὁ ζωηρότερος τῆς παρέας. Μπορεῖ ἔτσι νὰ εἶσαι μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, ἀλλὰ βέβαια δείχνεις ὅλην

τὴν ἐπιπολαιότητα γιὰ τὴν ὁποῖαν φημίζονται ἡ Παριζιάνες.

Τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἠκολούθησε μὲρὰ συζυγικὴ λογομαχία, εἰς τὴν ὁποῖαν σιγὰ, σιγὰ, ἔλαβον μέρος καὶ οἱ ἄλλοι.

Δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι καλὸν νὰ ἀναβληθῇ ἡ πρωῒνῃ αὐτῆ ἔξοδος τοῦ παραβανιοῦ μας; εἶπεν ὁ ἄνδρας μου εἰς τὴν γλῶσσαν μας. Ἡ περὶ συμπαθητικῆς τῆς συντροφιάς θὰ εἶναι πεισιμωμένη καὶ δὲν μοῦ ἄρεσει, μὰ καθόλου, καθὼς ἔξερεις καὶ βλέπω γυναῖκες μουτρωμέναι.

— Τί λέτε εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου; μὲ ἠρώτησεν ὁ σοβαρὸς κύριος ὁ ὁποῖος ὑποπτεύθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Μὴ μὲ ἐγκαταλείψετε γιὰ τὸν Θεὸ! Βλέπω σύννεφα εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς συντροφιάς μας καὶ φοβοῦμαι ἔκρηξιν καταγίδος. Πάρετέ με μαζί σας ἂν θὰ βγῆτε. Ἄν ὅμως μείναιτε ἐπιτρέψετε μοι νὰ μείνω κ' ἐγώ.

— Ὡ, ναί! μείνετε μὲ τὴν γυναῖκά μου, γιατί κ' ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω μερικῆς κοῦρσες εἰς τὴν πόλιν, γιὰ ἐντελῶς προσωπικὰς μου ὑποθέσεις. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀκάντησιν εὐρέθη μακρὰν μας πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ τὸν ἀκολουθήσω, νὰ μὴ μείνω μόνῃ μὲ τοὺς ξένους αὐτοὺς, νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μὲ πάρῃ μαζί του. Ἀλλὰ ἕνα βλέμμα παρακλητικὸ καὶ βαθὺ τοῦ φλέρετ μοι μὲ ἐκράτησε. Ἐν τούτοις εἶτε γιὰ νὰ δεῖξω εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ὅτι δὲν ἔμεινα χάριν του, εἶτε γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἔτρεξα καὶ τὸν Ascenseur, ἀνέβηκα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου εὐρήκα τὴν μικρὴν μου νὰ τελειῶνῃ τὸν καφέ τῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτίαν μιᾶς μπόννας τὴν ὁποῖαν ἡ ξενοδόχος μοῦ εἶχε προμηθεύσει γιὰ τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ ἔμεινα εἰς τὴν Λουκέρνην.

Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἠσθάνομην τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ πέρνω πάντοτε μαζί μου τὸ ἀγαπημένο μου κοριτσάκι, ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ κυρίας τῆς συντροφιάς μας μείχαν παρακινήσει νὰ ἀναδέσω τὴν φροντίδα αὐτῆν εἰς τὴν εἰδικὴν μορφωμένην αὐτὴν Γερμανίδα, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ κρατήσωμεν καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου μας. Ὁ ἄνδρας μου εἶχε εἶθαι τὴν λύσιν αὐτὴν ἀπολύτως σύμφωνην μὲ τὰς ἰδέας του. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ παιδί του εἶχεν ὡς ὄριον ἀπαράβατον πρὸ παντὸς τὴν ἰδικὴν του ἠσυχίαν καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν του. Εἰς ἕνα ταξίδι ἕνα παιδί εἶνε πρόσκομμα εἰς ὅλα, ἔλεγεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν.

Ἐγὼ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι παρεδέχθην

ὅτι εἶχε δίκην καὶ γιατί ἀκόμη ἡ Γερμανὶς Μπόννα πλὴν τοῦ ὅτι ἀνελάμβανε τὴν μικρὴ ἐντελῶς θὰ τῆς ἐμάνθανε καὶ Γερμανικά.

Τῆς εὐρήκα λοιπὸν νὰ τρώγουν τὴν κομποστα των μετὰ τὸν καφέ, καὶ ἡ πολὺ φλύαρη φροελάιν νὰ ἐξηγῇ καὶ νὰ ἀναπτύσῃ ὅλες τῆς φανταστικῆς ὠραιότητες τῆς Λουκέρνης εἰς μισὰ Γαλλικά καὶ μισὰ Γερμανικά.

— Γλήγορα, φροελάιν, θὰ τὴν πάρω μαζί μου κάτω.

— Ναί, μαμάκα, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ φροελάιν μαζί. Καὶ ἡ τρεῖς μας βιαστικά, σὰν νὰ ὑπῆρχε καμμιά ἐξαιρετικὴ ἀνάγκη ἐκατεβήκαμεν τρεχάτες τῆς σκάλες γιατί ὁ Ascenseur ἦτο ἀπησχολημένος.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν ἀπουσίαν μου ἡ λογομαχία εἶχε μεταβληθῆ εἰς σκηνὴν, ἡ ὁποία εἶχε προκαλέσει τὴν ὀριστικὴν διάσπασιν τῆς συντροφιάς. Ὁ σοβαρὸς κύριος ἔτρεξε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ καὶ μὲ μειδίαμα αἰνιγματικὸν καὶ μυστηριώδες διηυθύνθει πρὸς τὸ μικρὸ σαλονάκι τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς μεγάλης σάλας. Ἐλάτε γιὰ τὸ Θεὸ, νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὴν πληξίν τῆς γκρύνιας τῶν θηλυκῶν αὐτῶν. Τὸν ἠκολούθησα συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κόρη μου καὶ ἀπὸ τὴν μπόννα τῆς, μᾶλλον γιὰ νὰ πεισιμώσω τὸν ἄνδρα μου, ὁ ὁποῖος εἶχα τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπέστρεφε γρήγορα, παρὰ ἀπὸ εὐχαρίστησιν τῆς καλῆς του συντροφιάς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις μὲ διεσκέδαζε.

Σύζυγος φιλόσοφος

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΗΛΙΚΙΑ

Ἀγαπητὴ καὶ καλὴ μου φίλε καὶ πρώην σύζυγε. Ἰδοὺ μιὰ προσφώνησις γεμάτη ἀπὸ νοήματα καὶ φιλολογίαν, καὶ μιὰ ὑποδοχὴ εἰς ξένην πόλιν μὲ λουλούδια, στολισμένα ἀπὸ ἀνώνυμον κυρίαν. Γιατί ὑποθέτω ὅτι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι αὐτοῦ ἐκατάκαβαν τὰ γερμανικά μου καὶ σοῦ ἔστειλαν τὰ παραγγελέμενα ἀνθη ἔγκαίρως.

Κατ' ἀρχὰς μιὰ ἰδέα ἀνθομυρισμένη μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν. Νὰ σὲ ὑποδέχωνται λουλούδιά μου εἰς κάθε πόλιν ποῦ θὰ σταματοῦσες κατὰ τὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ ταξίδι σου. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω παρὰ ὀλίγες διευθύνσεις ἀνθοπωλῶν τῶν διαφόρων πόλεων ποῦ θὰ ἐπισκεφθῆς καὶ εἶμαι πολὺ τεμπέλα διὰ νὰ ζητήσω ἐκείνες ποῦ μοῦ λείπουν. Ἐγκαταλείπω λοιπὸν ὀριστικῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν τρέλλαν, τὴν ὁποῖαν ὅμως μπορῆς νὰ περάσῃς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν μου.

Διστάζω νὰ σοῦ ὁμολογήσω, φίλε μου, ἂν καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὅταν μιᾶς μαζί σου

έντροπέομαι ὀλίγον καὶ ὅτι ποτὲ δὲν σὲ ἐξετίμησα τόσον ὅσον εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Ἄλλὰ φίλε μου ὅ,τι ἔγεινεν ἔπρεπε νὰ γείνη. Ἄν μὲ ἔκαναν νὰ ἀλλάξω γνώμην αἱ συμβουλοὶ καὶ αἱ παρακλήσεις σου, ὅστερα ποῦ αἰσθάνθηκα τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀνάγκην νὰ μείνω μόνῃ; θὰ σὲ ἐβασάνιζα κάθε στιγμὴν.

Ἀγαπητέ μου καὶ πολὺ, πολὺ καλὲ φίλε, ὑπάρχει κάποια ἀλήθεια εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν, δὲν εἰξεύρω πλέον ποίου σοφοῦ. Ἡ ἀῖ γυναικα εἶναι γεννημένη διὰ τὸν γάμον καὶ τότε εἶναι ἀδιάφορον μὲ ποῖον θὰ παντρευθῆ, θὰ μένη πάντοτε ἀξία εἰς τὸν προορισμὸν της. Ἡ δὲν εἶναι διὰ γάμον καὶ τότε ἐπιβουλεύεται καὶ τὴν ἰδίαν της προσωπικότητα καὶ τὴν τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον δεσμεύει».

Φαίνεται ὅτι δὲν ἤμουν γεννημένη διὰ τὸν γάμον. Ἄλλως τε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα ζήση καὶ νὰ ζῶ μαζὴ σου καὶ τώρα καὶ πάντα. Εἰξεύρεις ὅτι δὲν μοῦ ἦτο πλέον εὐχάριστον αὐτὸ χωρὶς βέβαια νὰ πταίης σύ. Θὰ ἤθελα, ἀλήθεια νὰ εἶχα κάτι ἐναντίον σου, δυστυχῶς δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτε.

Ἦτο μεγάλο λάθος καὶ ἀνανδρία μου ἡ ὑπόσχεσις ποῦ σοῦ ἔδωκα χθές, νὰ ἐπιστρέψω δηλαδή, ἂν θὰ μετανοοῦσα. Μὲ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν σὲ ἠμπόδιζα συγχρόνως... ἂν συναντούσες γυναῖκα, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ παίξῃ κάποιο μέρος εἰς τὴν ζωὴν σου..... Θὰ σοῦ εἶμαι λοιπὸν εὐγνώμων, ἂν μοῦ ἀποδώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὁπότε καὶ θὰ θεωρηθῶ ἐντελῶς ἐλευθέρω.

Ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὸ ταξεῖδι σου, ἂν οἱ φίλοι σὲ σκοτίζουν μὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὴν συμπάθειάν των, φανοῦ σταθερὸς καὶ μὴ ἀπαντήσῃς τίποτε. Θὰ τὸ ἐθεωροῦσα ταπεινώσιν μου, ἂν οἰσοδῆποτε ξένος ἠμποροῦσε νὰ βυθίσῃ τὸ περίεργον βλέμμα του εἰς τὴς καλὰς καὶ τὴς κακὰς ἡμέρας τῆς κοινῆς ζωῆς μας. Τὰ περασμένα εἶναι περασμένα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἐνώνει ἢ χωρίζει δύο ἀνθρώπινα πλάσματα. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ γινώμεθα θέαμα καὶ μελέτη διὰ τρίτους;

Ὅταν θὰ κάθῃσαι εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τῆς ὀκτὼ τὸ βράδυ καὶ θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι, φυσικά, θὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποῦ θὰ πηγαίνω στὸ κρεβάτι μου. Θὰ σηκώνομαι ὅμως μὲ τὸν ἥλιο, ὅπως καὶ πρωτύτερα. Μὴ μοῦ γράφῃς συχνὰ οὔτε πολλά. Πρέπει νὰ εἶμαι ἡσυχῆ ἕως ὅτου βάλω εἰς τάξιν τὴν νέαν μου ζωὴν. Ἀργότερα θὰ σοῦ στείλω πολὺ εὐχαρίστως μίαν περιγραφὴν περιληπτικὴν κάθε ἰδιοτροπίας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξαφνα ὑποκύπτει μία γυναῖκα μᾶς

ὁρισμένης ἡλικίας, ὅταν δὲν ἔχει ἄλλον κύριον πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ της.

Σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω διὰ εἰκοστὴν φοράν. Ἀκολούθησε τὴν συμβουλήν μου καὶ ἐξακολούθησε νὰ βλέπῃς τοὺς φίλους σου, πράγμα ποῦ σοῦ εἶναι ἀπαραίτητον. Γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ μὲ πενθῆς, μὲ κρέπῃ γύρω ἀπὸ τὸν πολυέλαιον καὶ ἀθανάτους γύρω ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου!...

Ἐπὶ ἄλλοις δι' ἐμὲ φίλος καλός, λεπτός, πιστός Μὴ μὲ νομίσῃς τόσο ἀναίσθητην, ὥστε νὰ σὲ παραγνωρίζω. Δὲν ἠμπορῶ ἐν τούτοις νὰ δεχθῶ τὴν γενναίαν χρηματικὴν προσφοράν σου. Σοῦ τὸ λέγω μόνον τώρα, γιατί ἂν σοῦ τὸ ἔλεγα πρὶν θὰ προπαθοῦσες νὰ μὲ μεταπίσῃς. Τὰ μικρὰ εἰσοδήματά μου μὲ ἀρκούν καὶ θὰ μοῦ ἀρκέσουν.

Τὸ τραῖνο φεύγει μετὰ μίαν ὥραν. Ριχάρδε, ἔχεις τῆς δουλειῆς σου, τοὺς φίλους σου. Ἐὰν θέλῃς τὸ καλὸ μου νὰ εὐχηθῆς, ὥστε νὰ μὴ μετανοήσω ποτὲ γιὰ τὴν ἀπόφασίν μου... Βλέπω τὰ χέρια μου, ποῦ ἀγαποῦσες. Θὰ ἤθελα νὰ σφιγγα μὲ αὐτὰ τὰ δικὰ σου.....

Ἐνας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ ἀφίγη νὰ καταβάλλεται γιὰ μιὰ αἰσθηματικὴ κουταμάρα, ἀλλ' οὔτε νὰ κινῆ τὸν οἶκτον. Θὰ μοῦ ἐκόστιζε πολὺ, ἂν εἰξευρα ὅτι σὲ λυποῦνται, διότι ἀξίζεις πολὺ περισσότερο..... Βέβαια, ὅπως τὸ λές, θὰ ἦταν προτιμότερο, ἂν ἀπέθενε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας. Ἄλλὰ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃς ἐσὺ αὐτὸ τὸ πῆδημα εἰς τὴν αἰωνιότητα γιατί ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ πεθάνω. Περιμένω τόσῃν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν μοναξιά μου, στὸ νησάκι μου. Εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ἔζησα ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερῶν σου. Εἶθε νὰ ζήσω ἄλλα τόσα χρόνια κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ μὲ σύντροφο τὴν ἐρημίαν. Πῶς θὰ μᾶς κουτσομπολέσουν ὅλοι οἱ κουτσομπόληδες! ἀλλὰ μεις θὰ γελάσωμεν...

Ριχάρδε, συγχώρησέ με σήμερα καὶ πάντα γιὰ τὴ λύπη ποῦ ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ κάμω. Ἄν μποροῦσα θάμενα. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

..... Ἐλισία.

Υ. Γ. Καὶ εἰς ἐμένα φαίνεται ὅσο καὶ εἰς ἐσένα ἀκατανόητο, πῶς τὰ αἰσθήματά μου γιὰ σένα ἐχαλαρώθηκαν. Ὅμως κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν ἐκλεψε οὔτε μικρὸ ψίχαλο τῆς καρδιάς μου. Μᾶλλον εἶμαι θῦμα μᾶς ἀπλῆς καὶ καθαρᾶς νευρικῆς ἀσθενείας. Ἀνιάτου, φεῦ!

(Παράφρασις ἀπὸ τὸ βιβλίον
Karin Michaelis).

ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ θάλασσα εἶναι σήμερα θολή. Μεγάλα δέματα νερό, τρέχουν κυνηγῶνται σχηματίζουν χίλιους λοφίσκους ἀκτινοβολοῦντα; ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ σβύνουν εἰς τὴν παραλίαν.

Πέρα μακρὰ ἢ θάλασσα κυλᾶ πράσινα τὰ νερά της καὶ χάνεται τὸ τέλος της στὸν ὀμιχλώδη ὀρίζοντα.

Αἱ ψαρόβαρκες μὲ τὸ πανάκι στὸν ἄνεμο ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ οἱ ψαράδες τραγουδοῦν.

Εἶναι τὰ κύματα τὰ ὁποῖα ὅταν εἶναι ἀκίονα θαυμάζωμεν καὶ εὐχαριστούμεθα νὰ βλέπωμεν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους νὰ ξετυλίγονται καὶ νὰ διώκονται.

Εἶναι μικρὰ τώρα καὶ δὲν δίδουν οὔτε ιδέαν τῶν ὀκεανείων κυμάτων τὰ ὁποῖα φθάνουν εἰς τὸ φοβερὸν ὕψος των δέκα μέτρων καὶ προξενοῦν τόσας καταστροφάς.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει. Ἡ θάλασσα ἡσυχῆ γαλανὴ μόλις κινεῖται μόλις διὰ νὰ θωπεύσῃ τὴν ἄμμον. Ἡ δροσερὰ καὶ ζωογόνος αὔρα ρυτιδώνει τὴν ἐπιφάνειαν της ἀνεπαίσθητα καὶ εἶναι ἀνίκανος νὰ φουσκώσῃ τὸ πανάκι ποῦ τὴν λαχταρᾷ.

Τὰ γαλανά νερά της ἀλλάζουν μακρὰ εἰς κυανοῦν τουρκάζ καὶ στεφανόνωντας ἀπὸ σειρὰς κυανῶν, αἰθερίων βουνῶν.

Καὶ ἔτσι ἡ λαμπυρίζουσα θάλασσα, ὁ κυανοῦς ἀνέφελλος οὐρανός, τὰ χαριτωμένα λευκὰ στίβια μέσα εἰς τοὺς κήπους παρουσιάζουν μίαν εἰκόνα ἀπαράμυλλον ἢ ὁποῖα μαγεύει τὴν ψυχὴν.

Μόνον ἐδῶ ἴσως εἰς τὴν ὠραία μας πατρίδα βλέπει κανεὶς αὐτὸ τὸ γελαστὸ γαλανὸ ὄνειρο. Μόνον ἐδῶ εὐρίσκειται ἡ φωτεινὴ αὐτὴ διαύγεια τῆς ἀτμοσφαιρας ποῦ κάμνει τὰ πρὸ ἰσχυρὰ τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν κάμνουν νὰ λάμπῃ σὰν ἀπὸ χαρὰ.

Ὅλα εἶναι ὠραία, ἐδῶ στὴν γαλανὴ πατρίδα μας, καὶ αἱ ἀναμνήσεις αἱ ὁποῖαι ξυπνοῦν ἀπὸ κάθε γυαλὸ κάθε βουνὸ καὶ τοποθεσία τὴν κάμνουν πρὸ θελκτικῆ, μοναδικῆ στὸν κόσμον ὅλον...

Ξενία Δαμηλάτου.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΤΗΣ κ. ΦΩΚΑ

Ἀπεκομίσσαμεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ὠραίαν συναυλίαν τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ, καὶ τῆς θυγατρὸς της τὴν αὐτὴν μεγάλην συγκίνησιν καὶ τὴν αὐτὴν μουσικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὴν ὁποῖαν εἴμεθα συνειδησιμένοι ἀπὸ τὸ παρελθόν. Μητέρα καὶ κόρη ἀμιλλῶνται ποῖα νὰ εὐχαριστήσῃ πε-

ρισσότερον, φυσικώτατα δὲ φθάνουν εἰς ἕνα ὕψος τέχνης ὄχι πολὺ συνηθισμένης εἰς Ἀθήνας.

Ἐφέτος ἔνεκα τῆς ἐπιμόνου κακοκαιρίας ἢ συναυλία ἐδόθη δευτέραν καὶ τρίτην φοράν, πρὸς χαρὰν ὅλων τῶν θαυμαστῶν τῶν δύο συμπαθεστάτων ὁπαδῶν οἱ ὁποῖοι ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας νὰ τὰς ἀκούσουν δευτέραν καὶ τρίτην φοράν.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Πέρα ἐκεῖ στὴν τέλειωση τοῦ κόσμου,
Πέρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦρανοῦ
Φωτολάμπει ὁ Πύργος τοῦ Ἡλίου
Καὶ τὸ θάμπωμα τοῦ νοῦ.
Ἀντρεωμένα βασιλόπουλα,
Τὸ καθένα δόξα ἐνοῦ λαοῦ,
Βγῆκαν σὲ κυνήγι ἀπίστευτο,
Καὶ σταμάτησαν αὐτοῦ.
Ἦρθεν ὁ Ἡλιος, ἦρθεν ὁ δράκοντας,
Ἦρθεν ὁ γίγαντας ὁ ἀλύπητος.
Τρισαλλοῖά του ὁποῖου σιμώνει
Πέρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦρανοῦ . . .
Καὶ ἦρθεν ὁ Ἡλιος μὲ τὰ μάγια του,
Καὶ τὰ βασιλόπουλα λιθώνει!

Οὔτε γαλανό, οὔτε πράσινο,
Ἴσκιος οὔτε, οὔτε πνοή.
Μόνον ὀλόγγρα ἕνας θάνατος
Ἀπὸ φῶς καὶ ἀπὸ ἀστραπή.
Καὶ στὸν πύργο μέσα κ' ἔξω,
Σὰν ἀπὸ τεχνίτη στυλωτοῖ,
Στέκονται ἀγαλμάτων κόσμος,
Τῶν ρηγάδων οἱ βλαστοί.
Ἀπὸ τὰ βαθιὰ σβυσμένα μάτια.
Κάτι κάτι σὰ ματιὰ
Πολεμᾷ γιὰ νὰ προβάλλῃ.
Σὰ νὰ καρτεροῦν οἱ λιθωμένοι
Κάποιο ἀπάντεχον ἀομένισμα
Πέρα ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰκρογιαλί.

Ὁ βασιλοπούλα ὑπέροκαλη,
Καὶ ἦρθες ἀπὸ πέρα, λυτρωτής,
Κ' ἔφεξε ὡς κ' ὁ πύργος τοῦ Ἡλίου
Ἀπὸ φῶς μᾶς νέας αὐγῆς.
Ξέρεις τὸ κροντήρι ποῦ ἀνασταίνει,
Καὶ νὰ τὸ βρῆς πᾶς, καὶ ἀργοπατεῖς
Πυργοφύλαχτο εἶναι τὸ κροντήρι
Μὲ τὸ νᾶμα τῆς ζωῆς.
Καὶ τὸ δράκοντα δαμάζεις,
Καὶ τὸ νᾶμα παίρνεις τῆς ζωῆς,
Καὶ τὰ βασιλόπουλα ραντίζεις,
Καὶ τὰ βασιλόπουλα ξυπνάς.
Καὶ σὰν Ἡλιος πρὸ γιγάντειος,
Καθὼς φεύγεις, ξεχωρίζεις!

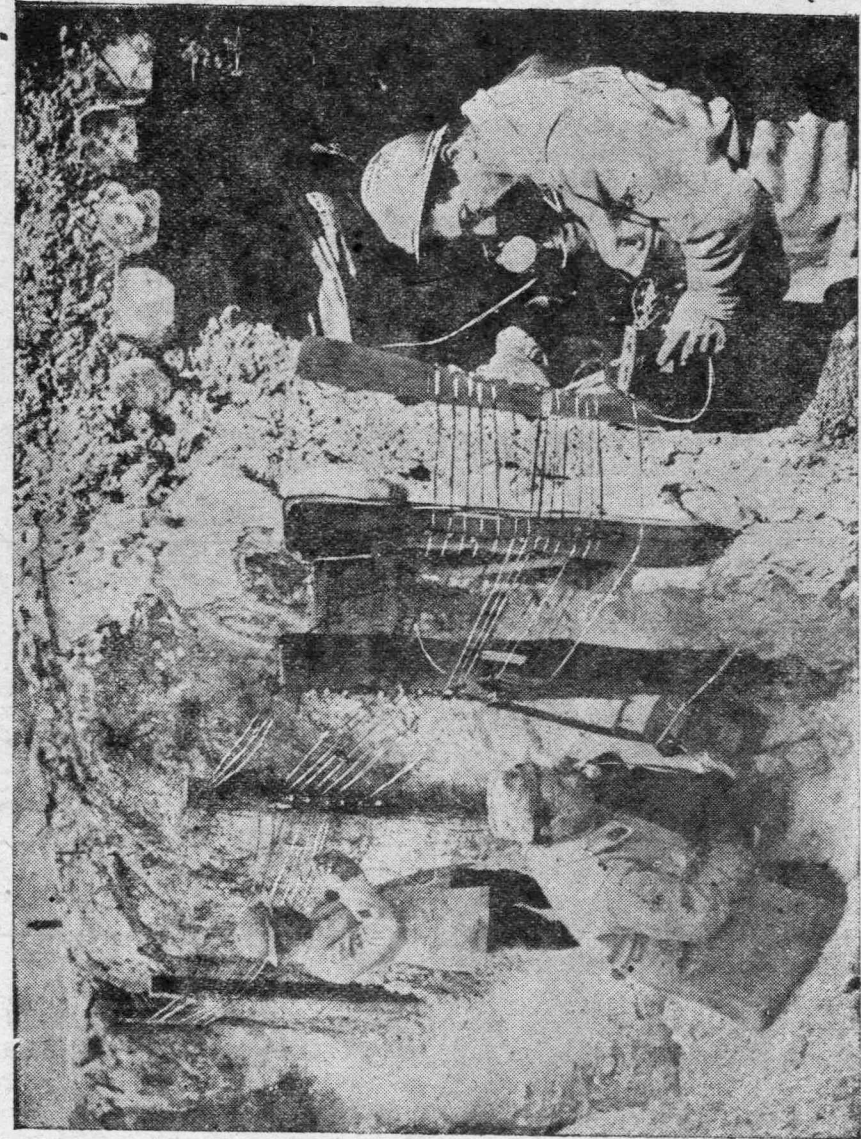
Ἡλεκτροθεραπεία τῶν τραυματιῶν τῶν ὁποίων τὰ χέρια ἔπαθαν παραλυσίαν

ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ Ἄννα κουρασμένη καὶ νευρική ἀλλὰ καὶ εὐτυχής γιὰ τὸν θρίαμβόν της εἶχε ξυπνήσει ἀλλοιώτικα τὸ πρωὶ ἐκεῖνο. Τῆς ἐφαίνετο ὡς ὁ κόσμος ὅλος νὰ ἦταν ἰδικός της, ὡς ὁ ἥλιος νὰ ἐλαμπεν ὠραιότερα, ὡς ἡ φύσις νὰ ἐπανηγύριζε μαζὶ της. Ἀπλὴ καὶ ἀφελὴς ὡς τότε, καθόλου ὑπερήφανα καὶ σχεδὸν ἀσυνείδητη γιὰ τὴν ὑπεροχὴ της, τῆς ἐφαίνετο ὡς ψέμμα, ὡς ὄνειρο ἢ θριαμβευτικὴ ἐκείνη ἐπιτυχία. Δὲν τῆς συνέβαινε βέβαια νὰ τὴν θαυμάζουν γιὰ πρώτη φορά. Ἀπὸ μικρῆ, μικρῆ, ὅταν ἀκόμη τὴν ἀ-

νέβαζαν εἰς τὴν καρέκλα γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσουν, τὰ μπόρβο καὶ τὰ ἐγκώμια ἔβρεχαν γύρω της. Ἀργότερα ὅταν στῆς καλογρηῆς τὰ χέρια της ἐβόρεναν ἀπὸ τὰ πρῶτα βραβεῖα καὶ τὰ στεφάνια καὶ τὰ χειροκροτήματα ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχοντο κάθε ἐμφάνισίν της, εἶχε κάποιαν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς της. Ἀλλὰ πάντοτε ἐδέχτο ὅλα αὐτὰ μὲ ἀπλότητα καὶ μετριοφροσύνην, ἐντελῶς ἀγαθὸ παιδί, χωρὶς νὰ τὸ σκέπτεται κἄν πλέον μίαν ὥραν ἀργότερα.

Τώρα ὅμως αἱ ἐξετάσεις αὐτὲς τοῦ διπλώματος τὴν εἶχαν ξυπνήσει εἰς ἄλλες σκέψεις. Τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ γέρου καθηγητοῦ τῆς Ἰ-

Τηλέφωνα ἐγκατεστημένα ἐντὸς τῶν χασοκομῶν

στορίες έγεννοῦσαν μέσα της άόριστα αίσθηματτα φιλοδοξίες, έξυπνοῦσαν παληούς της πόθους και σβυσμένα από την νέαν ζωήν της δνειρα. Κάποιες σκέψεις τολημηρές, κάποιες σχέδια ποῦ δέν έτολομοῦσε νά ζεστομίση οὔτε άπέναντι τοῦ έαυτοῦ της έτριγυροῦσαν εἰς τήν φαντασίαν της, έκαναν τήν καρδιά της νά κτυπά δυνατώτερα και ένα είδος πυρετοῦ νά τήν καταλαμβάνη.

Και θέλα, φυσικά της ήρχετο ή σκέψις ότι ή κ. Μάλλου θά μπορούσε νά μεταβάλη εἰς πραγματικότητα τά σχέδια αυτά, ότι εἰς τά χέρια της έκρέμετο όλον της τό μέλλον, ὅλη της ή ζωή. Εἶχε τήν δικίωθην ότι ή θεία αὐτή ποῦ έξαφνα της έστειλεν ὁ Θεός, χωρίς διόλου νά τό περιμένη δέν έπεδοκίμαζε τόν γάμον της, ότι τόν έθεωροῦσε ὡς τό ἀδικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, και ότι θά ήταν πρόθυμη ἄν ὄχι νά τήν βοηθήσῃ νά τόν ματαιώσῃ, τοῦλάχιστον ὅμως νά τόν ἀναβάλῃ γιά καιρό. «Τό κλύμένο τό παιδί», έλεγε γθεές ἀκόμη εἰς τόν πατέρα της. Ἄντι νά τό αφήσετε νά τραβήξῃ τό λαμπρό δρόμο ποῦ της άνοιξε ή εὐφυία της τήν ρίχνετε στήν ἀγκυλιά ενός γέρου.

Ο πατέρας της άνεστέναζε, έκατσούφιζε και έσήκωνε τούς ὤμους του με άπελπισίαν. Ὑστερα από λίγο, έκανε κάποιες σκηνή εἰς τήν γυναικά του, και από μέσες άκρες ποῦ άκουεν ή Ἄννα έκαταλάβαινε ότι έπρόκειτο γιά τόν γάμο της, γιά τήν ματαίωσιν ή τήν ἀναβολήν τοῦ οἴποιου ἀντετάσσετο ή γυναικά του...

Ἡ Ἄννα μετά τόν θρίαμβον τῶν εξετάσεων της, ήσθάνθη τήν εξάντλησιν τοῦ κόπου και τῶν συγκινήσεων ὅλης εκείνης της έβδομάδος. Ἀνήτυχη γιά τήν έντύπωσι ποῦ θά έκαμνεν εἰς τόν ἀρραβωνιαστικόν της τό ζήτημα τῶν εξετάσεων, αἱ οἴποιαι εἶχαν γίνει με τόσην μυστικότητα, φοβισμένη γιά της σκηνές ποῦ θά εἶχεν από τήν μητέρα της, ἔάν ὁ γαμπρός έθύμωε, έμεινεν εἰς τό κρεβάτι της ἀργά τήν πρώτην ήμέραν, με τήν απόφασιν νά προσποιηθῇ τήν άρρωστη και ἀποφύγη τάς πρώτας συγκρούσεις.

Εὐτυχῶς ή θεία εἶχε λάβει τά μέτρα της και αὐτή έπῆρεν επάνω της ὅλην τήν εὐθύνην τοῦ πραξικοπήματος. Ὅταν ὁ Νίκος με τήν πρωινήν Ἐφημερίδα του εἰς τό χέρι έκαμε τήν εμφάνισιν του εἰς τό σπίτι της και ὠχρός από θυμόν της έδειξε τό παραγραφάκι, τό ὄπδιον μετά τήν ἀναγγελίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εξετασθεισῶν έπλέκετο τό εγκώμιον της μνηστῆς του, ή κ. Μάλλου τοῦ ἀπήντησε με άρκετήν ψυχρότητα:

Ἐνόμιζα, φίλε μου, ότι ὠραιότεραν και

πλέον εὐχάριστον έκπληψιν από αὐτήν δέν θά ήμποροῦσε νά αίσθανθῆς εἰς ὅλην σου τήν ζωήν. Γι' αὐτό και εγώ παρεκίνησα τήν μικρή νά παρουσιασθῇ εἰς τάς εξετάσεις, εγώ της έσύστησα νά μή σοῦ εἰπῇ τίποτε, εγώ τήν εὐκόλυνα εἰς τήν μικράν προετοιμασίαν τήν ὀποιάν έκαμε μαζί με τήν Ἄμαλία μου. Και με τόν θρίαμβον της αὐτῶν τῶν ήμερῶν, γιάτι πραγματικῶς θριαμβέυσε, από ένα ἀσήμαντο και άγνωστο κοριτσάκι έγινε γνωστή ὡς εὐφυία ὡς μάθησις, ὡς μεγάλο κεφάλι από τά ὀλίγα ἴσως ποῦ έχει ὁ τόπος μας. Εἶχα νομίζει, ή μάλλον εἶχα τήν βεβαιότητα ότι θά ήρχετο νά με εὐχαριστήσῃς, τί λέω; νά μοῦ εκφράσῃς τήν εὐγνωμοσύνην σου γιά τήν ὠραίαν ιδεάν ποῦ εἶχα. Κκι σῦ έρχεσαι άγριεμένος, θυμωμένος νά μοῦ ζητήσῃς εξηγήσεις σάν νά πρόκειται γιά κανένα εγκλημα φοβερό και τρομερό, γιά καμμιά προδοσι, γιά κάτι ὄχι κλό και τίμιο.

Ἐνόσω εκείνη ὠμιλοῦσε με τό ὕφος της εκείνο τό ψυχρό και παγωμένο ποῦ τόσον τόν έτρόμαζεν ἄλλοτε, ὁ Νίκος αίσθάνονταν τόν θυμόν του νά σβύνῃ, τήν ταραχή του νά μετατρέξεται και ένα αἶσθημα συστολῆς, ἄν ὄχι ντροπῆς νά τόν κυριεύῃ. Βέβαια έχει δικη, έσκέπτετο. Τί κακό ἐπὶ τέλους εἶχε γίνει με τό νά επῆρε ή Ἄννα τό δίπλωμα της, πρᾶγμα ποῦ τόσον έπιθυμοῦσε και ὁ πατέρας της. Και ἄν πραγματικῶς ὡς έγραφε και ή εφημερίς και έπιστοποιοῦσε ή κ. Μάλλου εἶχε τόσον δικαίωθῃ δέν ήτο τοῦτο τιμητικόν και γι' αὐτόν;

Δέν εἶπα πῶς εἶναι κακό ὅτι έγινε, εἶπε κάπως με δισταγμόν, ἄλλὰ βέβαια, μπορούσατε νά ζητήσετε και τήν δική μου γνώμη. Δέν εἶχα σκεφθῇ ότι τό κάνετε γιά νά με εξαφνίσετε εὐχάριστα, γιά νά μοῦ δείξετε πόσο ἀζίζει ή Ἄννα

— Ὅχι, ἀπλῶς γιά νά σοῦ χάσω τιμήν. Γιάτι ἐπὶ τέλους έπρεπε εἰς τόν κόσμο νά εὐρεθῇ μία δικαιολογία γιά τήν απόφασιν σου νά παντρευθῆς χωρίς προίκα και με τόσο νέα γυναικά. Σ' εξετρελλανε ή έξυπνάδα της. Αὐτό εἶναι τόσο φυσικό, και αὐτό μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πραγματικῶς ή κυριώτερη αἰτία.

Μητέρα! μητέρα! νά τά τριαντάφυλλα ποῦ πήραμε γιά τήν Ἄννα, εἶπεν ή Ἄμαλία ὀρμώντας εἰς τήν τραπέζα με ένα δέμα ἄσπρα ρόδα στήν ἀγκυλιά. Νά και εκείνη τί σοῦ έστειλε γιάτι τήν βοήθησε νά πάρῃ τό δίπλωμά της εἶπεν ή μικρότερη κόρη ἐνῶ εξεδίπλωνεν ένα ὠραίο ἄσπρο κεντητό μαντυλάκι τό τελευταίό της κέντημα εἰς τό σχολεῖο, ποῦ της εἶ-

χε δώσει κοντά στάλλα και τό πρώτο βραβεῖο τοῦ έργου χείρου.

Δικό της κέντημα! εἶπεν ή κ. Μάλλου με ἀληθινῶ θαυμασμό. Γειά στά χέρια της! Αὐτό εἶναι ἀληθινῶ καλλιτέχνημα!

Ο Νίκος έμεινε σάν ἀπολιθωμένος, ἄλλὰ και πολύ συλλογιζόμενος. Ὡστε τόσον ὑποχρεώθηκεν ή Ἄννα, γιά νά στέλλῃ και δῶρα εἰς τήν κ. Μάλλου. Ένα αἶσθημα στενοχωρίας και ἀνησυχίας μαζί τόν εκυρίευσε. Εἶχε τήν ἀντίληψιν ότι δέν ήτο πειά ὅπως πρὶν ἀπικλειστικά κύριος της τύχης της μνηστῆς του, ότι ἀποκοῦσε και αὐτή ἰδική της προσωπικότητα ὅτι με τούς θαυμασμούς ποῦ της έδημιούργησαν ή εξετάσεις της ἀποκοῦσε κάποιαν ἀνεξαρτησίαν, ή ὀποιά τοῦ εφαινέτο επικίνδυνος.

Και ὁ θεός Νίκος τί θά της χάριση; ήρώρησεν ή Ἄμαλία. Τό colier με τό μεγάλο μαργαριτάρι βέβαια. Θέλετε νά πάμε ὅλοι μαζί, έπρόσθεσεν έπειτα. Ἐτσι θά ήσυχάσῃ ή Ἄννα γιάτι έφοβεῖτο μήπως θά έθύμωνε, ἄμα έμάχθανε τήν εἶδησι τῶν εξετάσεων. Φαντασθήτε ότι δέν τό ξέρει οὔτε ή μητέρα της, εἶπεν ή μικρή. Σωστή συνωμοσία.

Τί τά θέτε; δέν μοῦ ἀρέσουν αὐτές ή συνωμοσίες, εἶπε πάλιν ὁ θεός, ἐνῶ μητέρα και κόρη έβλέποντο με κάποιαν ἀνησυχίαν.

* * *

Ἡ Ἄννα εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τό κρεβάτι, ὅταν ή εξαδελφές της εφωδιασμένες με τά ἄσπρα των τριαντάφυλλα και με ένα κουτί μπομπόνας εισώρησαν εἰς τό δωμάτιόν της! Τεμπέλα! Βέβαια! ἀπολαμβάνεις της δόξες σου. Ἡ εφημερίδες σήμερα έχλασαν τόν κόσμο, εἶπεν ή Ἄμαλίτσα, ἐνῶ τήν έραρινε με τά ἄσπρα της λουλούδια.

Ἡ Ἄννα έπετάχθηκε ξαφνιασμένη, με τό νυχτικό και τᾶ μακρῶ καλλιὰ της ζέπλεικ, εὐχαριστημένη και ἀνίσυχη μαζί. Ἄφοῦ έτελειωσαν τά κτυπητά φιλιὰ τῶν τριῶν κοριτσιῶν και τά γέλοια των και ή χαρά των γιάτι ὁ βαθμός της Ἄμαλίτσας ήταν ἄριστα, της εἶπαν ότι ὁ θεός Νίκος δέν εἶχε θυμώσει, ότι έπρόκειτο κάπου νά πάῃ με τήν μητέρα των και ότι θά ήρχετο μαζί της νά τήν συγχαρῇ. Γρήγορα λοιπόν νά εἶσαι έτοιμη, έλεγαν ή μια μετά τήν ἄλλην ή δυό ἀδελφές, και της έφεραν τά φορέματά της και τήν έβοηθοῦσαν νά ντυθῇ, εὐχαριστημένες γιάτι ή ήμέρα των θά έπερνοῦσε χωρίς ἄλλο με τήν διοργάνωσιν κάποιου γλεντιοῦ από τά εξαφινὰ της μητέρας της.

«Ξέρεις; Ὅχι πῶς θ' ἀνέβωμεν εἰς τάς Ἄθηνες, θά φᾶμε ἔξω και έπειτα θά πάμε εἰς τό θέατρον. Ντύσου, λοιπόν από τῶρα καλά, εἶχεν εἰπεῖ ή Ἄμαλίτσα.

Ὅχι, ὄχι, καλλιτέρα νά φανῇ πῶς δέν φανταζόμεθα ἄν αὐτήν τήν εὐτυχίαν, εἶπεν ή μικρή. Μέσα εἰς τήν φασαρίαν και τᾶ γέλοια τῶν κοριτσιῶν εφάνηκεν ή μητέρα της Ἄννας εἰς τήν πόρτα τοῦ δωματίου με τό μικρό κοριτσάκι της.

Τῶρα μόνο σηκώεσαι. Ὅραία νοικοκυρὰ θά γείνης! Δέ βλέπεις τᾶ κορίτσια ὅπως πρέπει.. πόσο πρωινές εἶναι! Εἶχε πάντα τό χέρι εἰς τό κεφάλι της και μίλοῦσε πονεμένα, ὅπως της εἶχε γίνει πειά συνήθει, πονοῦσε δέν πονοῦσε. Κκι θά εκκκολουθοῦσε νά γκρουνιάζῃ, ἄν ή κυρά Μαριγῶ δέν έτρεχε νά εἰδοποιήσῃ ότι εφθασεν ή κ. Μάλλου με τό γαμπρό και ότι έφεραν λουλούδια, γλυκά, πακέτα και ένα σωρό πράγματα.

Εἶναι μεγάλη έορτή σήμερα θεία, γιά τήν Ἄννα, εἶπεν ή Ἄμαλίτσα. Παρὰ ντυθῆτε και σεῖς γλήγορα γιά νά κατέβουμε ὅλες μαζί.

Έορτή! δέν ξέρω εγώ καμμιά έορτή, ἀπήντησε. Ξέρω μόνο πῶς ὁ Νίκος εἶναι κάτω και ή προκομμένη ή-κόρη μου μόλις σηκώθηκε.

Μαμά, φώναζε τό μικρό, τό ὄποιον εὐθύς ποῦ άκουσε ότι έφεραν γλυκά εγλύστρησεν από τά χέρια της. Ἐλα γλήγορα. Ἐφεραν γλυκά και τήν έτραβοῦσε ἐπίμονα από τό φόρεμα, γευριό, έτοιμο νά κλάψῃ, φωνάζοντας και τήν κυρά Μαριγῶ μαζί, νά τό πάρῃ κάτω.

Μετά δέκα λεπτά ὅλοι εἶχαν συναχθῇ εἰς τήν τραπέζα. Ἡ Ἄννα κατακόκκινη και πολύ συγκινήμενη εἶχε καλημερήσει ὅλους και απέφυγε νά πλησιάσῃ ἰδικιτέρως τόν Νίκο, ὅπως έκανε, από φόβο μήπως ήταν δυσχερστημένος.

Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ή κ. Μάλλου. Τᾶ ξέρει ὅλα και εἶναι πολύ εὐτυχής, γιά τήν καλή ιδέα ποῦ εἶχα νά σε παρακινήσω νά δώσῃς εξετάσεις. Ἐμαθε τούς θριάμβους σοῦ, γιάτι και ή Ἐφημερίδες έγραψαν και πολὺς λόγος γίνεται σήμερα εἰς τόν κόσμο τῶν σχολειῶν και τῶν γονέων. Και σῦ ξαδέρφη, πρέπει νά εἶσαι υπερήφανη γιά τήν κόρη σου. Αὐτό ποῦ κατώρθωσε εἶναι θαυμάσιο. Με τά κουτσοελληνικά τοῦ Γαλλικοῦ σχολείου και με ὀλίγων εβδομάδων μυστική προετοιμασία νά πάρῃ δίπλωμα ἄριστα, γιάτι ὡς εἶπαν οἱ εξετασται δέν ὑπάρχει και ἀνώτερο. Αὐτό εἶναι ἀπίστευτο!

Ἡ μητέρα εἶχε μείνε σάν ἀποσβολωμένη, ἐνῶ ὁ πατέρας ποῦ εδιδάδαζε τήν Ἐφημερίδα με τά εγκώμια της κόρης του εσκούπιζε κρυφά

καὶ μὲ τρόπον τὰ μάτια του, ἀσυνείθιστος νὰ συγκινῆται τόσο καὶ περὶ ἄσυνείθιστος νὰ δείξη ποτὲ ἐνώπιον τρίτων τὴν παραμικρὴν ψυχικὴν ἀδυναμίαν.

Ὁ Νίκος θέλοντας καὶ μὴ ἠναγκάσθῃ νὰ συγχωρῇ καὶ αὐτὸς τὴν Ἄννα, νὰ τῆς πῇ ὅτι ἡ ἐκπλήξις αὐτῆ τὸν εὐχαρίστησε, ἀκριβῶς ὅπως τοῦ τὰ εἶχε πῇ μιὰ ὥρα πρωτύτερα ἢ κ. Μάθου. Τῆς ἐπέκρασεν ἔπειτα τῆς δύο κλωστές μὲ τὸ χονδρὸ μαργαριτάρι στὸ λαϊμό, τῆς προσέφερε τὰ γλυκὰ καὶ τὰ μπομπόνια, καὶ μόνον τὸ μπουκέτο μὲ τὰ Ἄσπρα Τριαντάφυλλα τῆς ἐπρόσφερεν ἡ θεία.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ μοιράσω μὲ τὴν Ἀμαλίτσα, γιὰ καὶ κείνη πῆρεν ἄριστα, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ στὸ δικό της τὸ δίπλωμα χρωστῶ καὶ γὰρ τὸ δικό μου. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐβγάλε τὴ μιὰ κλωστή μὲ τὸ χονδρὸ μαργαριτάρι καὶ τῆς τὸ προσέφερε μαζί μὲ λουλούδια καὶ μὲ τὴν ὠραία μπομπονιέρα.

Ὁ Νίκος παρ' ὀλίγον νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι της ὅταν ἔδιδε τὸ ἀτμητο στολίδι, ἐνῶ ἡ μητέρα της μετὰ βίας ἐκράτησεν ἕνα «μή» ποῦ ἀσυνείδητα εἶχεν ἀνέθει στὰ χεῖλη της.

Μόνον τὸ πρόσωπο τῆς κ. Μάθου ἐφωτοβόλησεν ἀπὸ χαρὰν, καθὼς καὶ τοῦ πατέρα της, ποῦ ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησεν, ἴσως γιὰ πρώτη φορά, ἀφότου ἦταν μικροῦλα. Μπράβο, παιδί μου, ὠραία! Ἔτσι σὲ θέλω. Νὰ ἀναγνωρίζῃς τὸ μεγάλο αὐτὸ καλὸ, ποῦ τὸ χρωστῆς εἰς τὴν Ἀμαλία καὶ περὶ πολὺ στὴ μητέρα της.

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

I.

—Πότε πειὰ Μαμά θὰ μᾶς κάμῃς αὐτὸ τὸ χριστουγενιάτικο χορὸ, εἶπεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, μὲ ἕνα ὑφορᾶνυπομονησίας, ποῦ ἔδειχνε τὴν λαχτάρα του.

—Ναί, ἀλήθεια μαμάκα, μᾶς τῶπες τόσο καιρὸ προσέβηκεν ἡ ἀδελφοῦλά του, χλωεύοντα σὰν χαλασμένο μπεμπέ ποῦτανε, τὸ ζανθούλιο κεφαλάκι της ἐπάνω στὸ φόρεμα τῆς Μαμάς της.

—Καλὰ ἠσυχάσετε, θέλετε νὰ σᾶς τὸ κάμω τὴν Κυριακὴν;

—Ναί, ναί Μαμάκα ἀπήντησαν καὶ τὰ δύο καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸν λαϊμόν της μ' ἕνα κύμα φιλιῶν.

Ἐκείνη ἐνθουσιασμένη τοὺς ἀνταπέδιδε τὰ φιλιὰ της γεμάτα ἀπὸ μητρικὴν στοργήν, ἀπὸ λατρεία, ἀπὸ γλύκα.

Ἄγνη καὶ ὠμορφὴ σὰν τὸν κρῖνον, σπουδα-

σμένη καθὼς λίγες καὶ μὲ τὴν προῖκα της τὴν στρογγυλὴ τῶν πεντακοσίων χιλιάδων δραχμῶν ὑπανδρεύθη ἐπάνω στὴν ἀνοιχτὴ τῶν δεκακοκτῶ της χρόνων, τὸν λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ νέον ὅχι πλούσιον ὅσον μεγάλης οἰκογενείας, τὸν ὁποῖον τῆς ἐξέλεξαν οἱ γονεῖς της. Ἐξοῦσαν καλὰ. Αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδιᾶς της, ἀλλὰ δὲν ἀντηγαπᾶτο ὅπως ἐκείνη τὸ ἐννοοῦσε· μιὰ μικρὰ ψυχρότης σὰν νὰ ἐπῆλθε ἀμέσως μετὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Πέντε ἔτη παρήλθαν ἔτσι, ὅτε ἕνα πρωτὸ ἄμα σηκώθηκε εἶδε μιὰ λεκάνη γεμάτη αἷμα.

—Τί εἶναι αὐτό; τοῦ λέγει μετ' ἐκπλήξεως, καὶ ἡ μηλιὰ της σὰ νὰ πιάστηκε μὲς τὰ τρεμουλιαστὰ της δόντια...

Φθίσις καλπάζουσα ἐπηκολούθησε· σὲ δέκα μέρησι δὲν ἦτο πιά ζωντανός.

Πέντε μῆνας ἀφοῦ ἔγεινε χήρα, τῆς ἐγίνοντο προτάσεις γάμου ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς γαμπρούς. Καὶ ποιὸς ἀλήθεια δὲν ὠρέγετο τὴν ὁμορφιά της; Τὰ ἀμυγδαλωτά της γαλάζια μάτια; τὰ κερασένια της χεῖλη; τὰ καστὰνὰ της μαλλιά, ποῦ ἐβγαίναν ἀπ' τὸ liseré τ' ἄσπρο τοῦ καπέλλου της, μὲς ἀπὸ τὰ κρέπια, σὰν μαλλιά Παναγιᾶς. Καὶ ποιὸς δὲν ἐσκαιδαλίζετο μὲ τῆς πεντακοσίας χιλιαδούλες της ἢ μᾶλλον μὲ τῆς τετρακοσίας, διότι ἡ ἑκάτὸ εἶχεν ἐξαντληθῆ.

Ἐκείνη ὅμως ἀπέπεμπε ὅλας αὐτάς τὰς προτάσεις. Καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀπεποιεῖτο τότε μήπως τὸ ἐσκέπτετο σήμερον; ὕστερ ἀπὸ πέντε ἔτη ποῦ παρήλθαν. Ὅχι... ὄχι... Μήπως τάχα ἦτο δυνατόν νὰ εὔρῃ εἰς δεῦτερον γάμον ὅ,τι δὲν ἤδρεν εἰς τὸν πρῶτον;

Καὶ πάλιν ἂν θὰ τὸ εὔρισκε ἐσκέπτετο ὅτι εἶχε παιδιὰ, ὅτι ἔχει δύο ἀγγελούδια, τὰ ὁποῖα ἤθελε καταστήσῃ δυστυχῆ: Γι' αὐτὸ εἶχε λάβει ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ μείνῃ χήρα νὰ ζῆσῃ μὲ τὴν μονάκριβήν χαρὰν τῶν παιδιῶν της, τοῦ Γεώργιου της ποῦ ἐπάνω εἰς τὸ ἄθω πρόσωπόν του ἐζωγραφίζοντο τὰ ἴδια χαρκατηρὶστικά τοῦ πατρὸς του, ἡ αὐτὴ ἀνδρική ὠριότης, τὸ αὐτὸ χαρὶν καὶ ζωηρὸν ὕφος· καὶ τῆς Λουλοῦς της, —κοριτσάκι πέντε χρόνων, —ποῦ ἦτανε τὸ πορτραῖτο τῆς Μαμάς της, τῆς ὁποίας ἡ ἰδανικὴ καὶ δροσερὰ ὠριότης ἐλάμβανε στὸ μικρὸ ἀφροπλάσμενοπροσωπάκι ἐκφρασιν ἀγγέλου.

II.

Οἱ πρῶτοι ἤχοι τῆς καντρίλιας, ἀντηχοῦσαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου κατῴκει ἡ κυρία Π.

Ὅλες ἡ γρίλλες τῶν παραθυριῶν ἦσαν ἐπιμελῶς κλεισμένες καὶ κτεθκσμένες ἡ κουρτίνες γὰρ νὰ μὴ εἰσχωρῇ οὔτε ἀκτῖνα φωτὸς μέσα στὴ τεχνικὴ νύκτα. Εἰς τὸ μέσον ἦτο ἀνακείμενος ὁ πολυέτατος καὶ τὸ ὠχρὸν φῶς τῶν πολυπληθῶν του κεριῶν ἔκαιαν σιγά—σιγά ἔκαιε ἐντύπωσιν ἐκκλησίας.

Ἡ μαμά τοῦ Γεώργιου καὶ τῆς Λουλοῦς ξεχειλιζοῦσα ἀπὸ ὠριότητά της μέσα στὸ βελουδένιο της μαῦρο φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε ὡς μόνον γαρνιρίσμα τοῦφορε ἀπὸ μενεξέδες ἄσπρους καὶ λιλά σκούρους περιεφέρετο ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς σάλας εἰς τὸ ἄλλο, προσπαθοῦσα νὰ τακτοποιήσῃ τὸν μικρὸν της κόσμον, δίδουσα εἰς τὰ ἀγοράκια τῆς νταμούλιας των καίεῖς αὐτάς τοὺς καθαλιεράκους τῶν καὶ ἐγελοῦσε μέδλα αὐτὰ τὰ bebés ποῦ πηδοῦν μὲ τοὺς ἤχους τῆς καντρίλιας καὶ συγχρόνως ἐστενοχωρεῖτο ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ διότι τὰ μικρὰ ἦσαν πολλὰ.

Σ' ἕνα τέταρτο ἦσαν ἐν πλήρει τάξει τόποθετημένα ἑκάτὸ ζεύγη, ἀποτελούμενα ἀπὸ δεκατεσσάρων χρόνων παιδιὰ ἕως τριῶν χρόνων μικρὰ, τὰ ὁποῖα ὅλα ἀνεξαιρέτως ἤκουαν τὰς προσταγὰς τοῦ διευθύνοντος καθὼς οἱ στρατιῶται τὸν στρατηγὸν τους. Καὶ μὲ τὸ «chaine anglaise» ἤρχισεν ἐπὶ τέλους ἡ καντρίλια.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπὸ τὰ σπάνια· τὰ κοριτσάκια ἐπηγαίνοντο σὰν κύβητες μονταρισμένες καὶ ἀνακατώναν τὸ ἐλαφρὸ φρού—φρού τῶν κομψῶν καὶ σὰν καμωμένων ἀπὸ ἀφρόν φορεμάτων, μὲ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου, ἐνῶ τὰ ἀγοράκια μὲ τὸ ἀλήθες τους «laisser aller», ποῦ προετοιμάζει τοὺς τελείους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, διηθύναν τῆς μικρῆς των ντάμες, προσπαθοῦντα νὰ τοὺς κάμουν θέσιν νὰ περάσουν, νὰ μὴ ζαρώσουν τῆς τουαλέττες των. Ὁ Γεώργιος εἶχε δικλέξει τὴν πιὸ ὠμορφὴ νταμίτσα, τὴν μονάκριβην ἀτακέτιδα κόρη ἐνὸς γνωστοῦ διπλωμάτου, ἕνα σωστὸ παρισινὸ κουφέτο, ὅλο γλύκα καὶ γάρη. Εἶχε ἕνα προσωπάκι σὰν τὸ γάλα μὲ δύο μάτια γαλάζια, τοῦ ὁποῖου ἡ στιλπνάδα θαρροῦσε πῶς ἐβγαίνε ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της ποῦ ἐπεφταν πίσω της ὡς μπουκλές τρελλές.

Ἡ δὲ μικρὴ Λουλοῦ εἶχε τὸ ἐξαδελφούλι της, ἕνα μικρὸ μάγκα ὀκτῶ χρόνων, παχουλὸ καὶ ζωηρὸ, ποῦ μὲ στὰ κρέμ φανελάκιά του τὰ ναυτικά, τὸν ὠρέγετο κανεῖς, καθὼς ἕνα ὠραῖο ζαχαρωτό, ἐνῶ ἡ Λουλοῦ μὲ τῆς μπουκλίας της μὲ τὸ φορεμάκι της τὸ ἀπὸ surah rose, ἔφρουγε ἐπάνω στὸ καθαλιεράκο της ὀλόκληρον ἀνθησιν ρόδων.

—Ἐέρεις, Λουλοῦ, εἶσαι πολὺ ὀμορφὴ σήμερον, σὰν ἕνα τριαντάφυλλο θέλεις νὰ χορεύωμεν ὅλο μαζί;

—Δὲν μπορῶ ὅλο μαζί σου, ἡ Μαμά μου εἶπε νὰ χορεύω μ' ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ λίγο ἄλλη μέρα ποῦ θῶμεθα λίγα παιδιὰ μαζεμένα, τότε χορεύω μαζί σου.

—Καλὰ, λοιπὸν μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

—Ναί σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Λίγο πρὶο καί, ἕνα κομψότατο ζευγαράκι δέκα τεσσάρων καὶ 13 ἐτῶν ἀντήλασσε κοπλιμέντο γαλλιστί.

—Mademoiselle, vous êtes plus belle que Vénus.

—Oh! allons donc!

Καὶ ἔπερνε ἕνα ὕφος δῆθεν πῶς δὲν τῶζερε, ὕφος ἐντελῶς κλεμμένο ἀπὸ τὴ Μαμά της, τὴν ὁποῖαν ἐμιμεῖτο κατὰ γοῦμα.

—Quand vous ferez votre entrée dans le monde, ce sera un astre tout nouveau qui tombe du ciel.

—Toujours des compliments, ἀπήντησε καὶ ἤνοιξε μὲ ἐκτακτον γάρη τὴν ἐβεντάλια της, ποῦ ἦτανε ὅλο ἀπὸ ἄσπρα φτερά, μὲς ἀπὸ τὰ ὁποῖα, σὲ κάθε κτύπημα ἐβγαίνε ἕνα κύμα τρυφεροῦ ἀρώματος.

Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὴ μυρμηκία αὐτῆ τῶν πηγαινοερχομένων παιδιῶν ἐπὶ τῶν χαμηλῶν πολυθρονῶν, ζεύγη ἀπὸ νέους καὶ νέας ἢ καὶ πανδρευμένους, —διότι ἦτο ἐκεῖ συνηθρισμένος ὅλων τῶν ἡλικιῶν κόσμος, — ἐφλερτάριζαν διὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥραν τους ἕως ὅτου νυκτώσει καὶ ξεβγάλουν ἀπ' τὴ μέση τὰ μικρὰ, γιὰ νὰ ριχθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι στὸ χορὸ.

Οἱ μικροὶ μᾶς χορευταὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὴν τελευταίαν φιγούραν τῆς καντρίλιας κατὰ εἶχεν κάμει θάλασκα. Γέλοια, φωναί, πηδῆς ματα, σπροζήματα, σαλακοπατήματα. Τρεῖν ἢ καὶ περισσότεραις φοραῖς μπήκανε εἰς τὰξιν καὶ μόλις ζανόρχιζαν τὰ ἐσάστιζαν εἰς νέου, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ παύσουν καὶ διευθύνου ὅλα τὰ μικρὰ αὐτὰ ζεύγη εἰς τὸ buffet.

Ἐνα μεγάλο τραπέζι ἐξετείνετο καθ' ὅλο τὸ μήκος τῆς τραπεζαρίας, στολισμένο μὲ τρεῖς κολλοσιέικς τούρτες, ὕψηλές σὰν πύργους μὲ πυραμίδες ἀπὸ fruits glacés καὶ petits fours καραμέλες καὶ fondants ἀπὸ choux καὶ ἀπὸ ἕνα σορὸ ἄλλα εἶδη, ὅλα συμμετοικὰ τοποθετημένα. Τὰ κεριὰ ἐσκόρπιζαν τὰ διακριτικὰ των φῶτα καὶ τὰ ἀνθὴ τὰ λεπτά των, ἀρώματα.

Ἄν καὶ ἡ τραπεζαρία ἦτο πολὺ μεγάλη ἐν τοσοῦτῳ ὁ συνοστισμὸς τῶν παιδιῶν ἦτο μεγάλ-

λοσι Μετὰ κόπου κατώρθωσαν νὰ τὰ περιποιηθῶν. Χορτασμένω ὄπω; ὄλα τὰ πλούσια παιδιὰ, μόλις ἄγγιζαν τὰ γλυκὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν σάλαν γιὰ νὰ ζιναρχίσουν τὰ χοροποδημάτά τους, ἐνῶ ἄλλα ἀνήρχοντο μὲ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, περιφερόμενα καὶ αὐτὰ ὅπως καὶ τὰ πρῶτα μὲ ἀπάθειαν πέριξ τοῦ πλουσίου τραπέζιου. Καὶ ἐβασίλευεν ἀκαταστασία μεγάλη, γιὰτὶ ἡ ντεμουαζέλες δὲν ἐσκοτίζοντο πλέον νὰ σερβίρουν πὰ μικρὰ, ἀλλὰ πέρνωντας ἢ ἴδιες τὸ σὰί τους μὲ τοὺς νέους φίλους ποῦ ἔστεκον κοντὰ τους· φωνά, γέλοια, ἠκούοντο ἐν μέσῳ τοῦ διαρκοῦς κροταλισμοῦ τῶν ποτηριῶν καὶ φλιτζανιῶν. Τὴν χαρὰν ὅλην διέκοψεν ἕξαφην μίαν θλιβερὰ σιγήν. Μίαν γυναῖκα τριάντα περίπου χρόνων, κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι, μὲ μάτια πυρετοῦ, μὲ ἀφρὸ στὸ στόμα, τυλιγμένη σ' ἓνα τριανταφυλλὶ ζεθοριασμένο σάλι, κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα μικρὸ κορτίσι ντυμένο σχεδὸν μὲ κουρέλια ὄμαξ ἀκράτητη ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας μέσα στὴν τραπέζαρία μὲ ἀγρία φωνή.

— Φάγε, Νίτσα μου, ποῦ πεινοῦσες, Νίτσα μου· τρῶνε τὰ ξένα, καὶ σὺ πῶχεις δικαίωμα.

Καὶ χύθηκε ἐπάνω στὰ γλυκὰ καὶ γέμισε τὴν ποδιὰ τῆς μικρῆς.

Εἰς τὸ οἰκτρὸ αὐτὸ θέαμα ὅλος ὁ κόσμος ἐσάστισε, τὰ παιδιὰ ὅπου φύγη-φύγη, ὁ Γεώργιος γιὰ νὰ ξεφύγη, περιγύθηκε μὲ τὸ φίλτατον του τὸ σὰί, ποῦ ἔπινε ἐκεῖνη τὴ στιγμήν, ἡ Λουλοῦ βάζει τὰ κλάμματα, καθὼς πολλὰ ἄλλα μικρὰ, ἐνῶ ἡ μαμά τῆς ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴ φούρκα τῆς, βρίζει τοὺς ὑπηρέτας ποῦ ἀφῆκαν τὴν τρελλὴ ἐκεῖνη ν' ἀνέβη ἐπάνω.

— Δὲν εἶμαι τρελλή, κυρία, δὲν εἶμαι τρελλή, ἡ ἀνάγκη, ἡ φτώχεια... Μόνο δύο λόγια κυρία, νὰ σὰς πῶ δύο μόνο.

Καὶ ὅλη ἡ οἰκτρὰ ἐξαγρίωσις ποῦ ἔφερε τὸ πρόσωπόν τῆς τὴν πρώτην στιγμήν εἶχε μεταβληθῆ τώρα εἰς ἀπειρὸν πόνον, ὅστις ἔδειχνε τὴν πάσχουσαν γυναῖκα. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ μὲς' στὸ λογικὸ τῆς... δύο λόγια... μόνο δύο...

Ἡ δυστυχισμένη ἡ οἰκοδέσποινα τῆς ὁποίας ἡ καρδιὰ δὲν ἤξευρε τί θὰ πῆ κακία, μ' ὅλη τὴ φούρκα καὶ τὴν ντροπὴν ποῦ τῆς προξένησεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, συνήνεσε ν' ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ δύο τῆς λόγια, καὶ τὴν ἐπῆρε μέσα σ' ἓνα σαλονάκι.

— Μὴ μὲ πᾶρετε γιὰ τρελλή, κυρία. καὶ γιὰ μίαν στιγμὴν τρελλάθηκα καὶ ἐχύθηκα ἔτσι στὸ σπῆτι σας καὶ σὰς τάρταξ, "Αχ! κυρία μου! Εἴμεθα ἀλλοίως, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, εἴχαμε καὶ μετὰ τὸν τρόπο μας, ὁ μακαρίτης

ὁ κύριός σας μοῦ τὴν ἔχει βαφτίσει, καὶ ἔδειχνε τὴν Νίτσα τῆς, ἡ ὁποία ἦταν μαζεμένη σὰν ἓνα κουβάρι, ἀπ' τὴν ντροπὴ τῆς. Καὶ τώρα δὲν ἔχομε τίποτε, εἴμεθα μὰνα καὶ παιδιὰ δύο μέρες νηστικές.

Ἡ κυρία προσήλωσε μηχανικῶς τὸ βλέμμα τῆς ἐπάνω στὸ κορτίσι, καὶ ἔγινε ὡχρὰ σὰν πεθαμένη· ρίγνεται σὲ μίαν πυλυθρόνα γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω. Εἶχεν ἤδη ἐννοήσῃ τὰ πάντα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ, ἦσαν τὰ ἴδια τοῦ Γεώργιου τῆς, τὰ ἴδια τοῦ μακαρίτου ἀνδρός τῆς. "Ὅλο τὸ παρελθόν τῆς ἔζησε ἐμπρὸς τῆς. Ἐξηγήθη τώρα ἡ ψυχρότης τοῦ ἀνδρός τῆς, ἡ πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορία του, διότι ἀγαποῦσε τὴν ἄλλην, αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ποῦ πῆς εἶχε ἀφαιρέσει ὅλην τὴν τὴν τότε εὐτυχίαν καὶ ποῦ εἶχε καταστήσει τώρα ἀγνώριστη. Ναι ἦταν αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποίαν τῆς εἶχαν μιλήσει τότε. Ἀλλὰ τί ἔφραξε τὸ ἀθῶον αὐτὸ μικρὸ. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴ τῆς τῆς ἐφάνη σὰν νὰ ἤκουσε μίαν ἐνδόμυχον φωνήν, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ πολὺ μακρὰ, μὲς' ἀπὸ τὸ μνήμα τοῦ πεθαμένου τῆς: «Δὸς του νὰ φάγῃ τὸ θέλω, σὲ παρακαλῶ...

Μ' ἓνα κίνημα ἀσυνείδητον ἐκτύπησε τὸ ἡλεκτρικὸ κουδοῦνι καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ ἓνα πιάτο φαγητό.

Ἀφοῦ ἔφαγαν μητέρα καὶ παιδιὰ, ἡ κ. Π. τῆς ὄρισε νὰ ἔλθουν τὴν ἐπαύριον καὶ ἔτρεξε εἰς τὴν σάλα τοῦ χοροῦ. Περνώντας ἔρριξε μηχανικῶς μίαν ματιὰ εἰς τὸν καθρέπτην. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν κατακόκκινα, τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν κάτω, καθὼς εἶχε ξεσχισθῆ, ράγισει καὶ ἡ καρδιὰ τῆς· ἔβρεξε τὸ πρόσωπόν τῆς μὲ κροῦ νερό, ἡσθάνθη καλλίτερα τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἐκτένιζε λίγος τὰ μαλλιά τῆς καὶ εἰσῆλθε μὲς' εἰς τὴν σάλα μὲ κάτι τι τὸ γενέ καὶ τὸ τρέμον, σὰν πρωτόβγαλτη στὸν κόσμον. "Ὅλοι ἔτρεξαν ἐπάνω τῆς, μὲ τὴν κκεντρεχῆ τῶν περιέργειαν, δείχνοντας δῆθεν μεγάλον ἐνδιαφέρον, λέγοντας πῶς ἡσθάνθησαν μεγάλην λύπην γιὰ τὴν ταραχὴν ποῦ τῆς προξένησεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ ρωτῶντας ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω τὴν διεξαγωγὴν τοῦ δράματος.

— "Ω! δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴ ἡ φασαρία, ἀπῆντησεν ἡ δυστυχισμένη ἡ οἰκοδέσποινα· καὶ προσέθηκε. "Ἦτανε μίαν ἀπ' τῆς πολλὰς μου πτωχὰς εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ἔρχεται στὸ σπῆτι, καὶ σὰν νὰ μισοτρελλάθηκε ἡ δυστυχισμένη, δὲν ζεῦρετε πόσον εἶμαι ταραγμένη.

"Ἔτσι ἐκόλλησε κομμάτι τὴν πραγματικὴν τῆς ταραχὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρύψῃ.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Πάστες τοῦ Σπιτοῦ. Αἱ περισσότεραι οἰκογένειαι ἔχουν ἄλλη πολὺ, ἄλλη ὀλίγο ἀλεύρι, δῶρον ἐπαρχιωτῶν συγγενῶν ἢ φίλων. Ἐπειδὴ ψωμί χορηγεῖται, τὸ ἀλεύρι ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ διὰ πάστες, τώρα ποῦ τὰ ἄλλα τρόφιμα σπανίζουν. Ἡ πάστες κατασκευάζονται εἴτε ἀπλῶς μὲ ἀλεύρι καὶ νερό, εἴτε μὲ ἀλεύρι καὶ αὐγά. Γιὰ τῆς πρῶτες ζυμώνετε τὴν ζύμην σας μὲ νερό καὶ ἔπειτα ἢ τὴν ἀνοίγετε εἰς φύλλο λεπτό, τὸ πασπαλίζετε μὲ ἀλεύρι, τὸ κάνετε 3—4 δίπλες καὶ τὸ κόβετε εἰς λεπτὰ καὶ πλατεῖα λαζάνια, τὰ ὁποῖα χωρίζετε καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν. Ἡ ἀφοῦ τὸ ζυμώσετε τὸ κόβετε μικρὰ κομμάτια τὰ στρίβετε μὲ τὸ χέρι καὶ γίνονται σὰν κριθαράκι.

Τὴν πάστα μὲ αὐγὸ κατασκευάζετε ὡς ἑξῆς: Κάνετε ἐπάνω εἰς τὸ πλαστήρι ἓνα σωρὸ ἀπὸ ἀλεύρι ὡς 100 δρ. ἀνοίγεται εἰς τὸ μέσον μίαν τρύπα, σπάζετε ἓνα αὐγὸ μέσα καὶ φέρετε τὸ ἀλεύρι εἰς τὸ μέσον, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ ζύμη. Βάζετε καὶ λίγο ἀλάτι. Τὸ ζυμώνετε χωρὶς νερό. Ἀνοίγετε ἓνα φύλλο, μᾶλλον-λεπτό, τὸ ἀλευρώνετε καὶ τὸ διπλώνετε εἰς δύο. Ἐχετε εἰς τὴν φωτιὰ πάχος λιωμένο ἢ βούτυρο καὶ βράζει εἰς μικρὴν κατσαρόλα. Κόβετε μὲ μίαν δακτυλήθρα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς τρύπας σὰν μικρὰς φορμίτσες ἀπὸ τὸ διπλὸ σας φύλλο καὶ τὰ ρίπτετε νὰ βράσουν μὲ δυνατὴ φωτιὰ μέσα στὸ πάχος. Εὐθὺς ποῦ ἀρχίσουν νὰ κοκκινίζουν τὰ βγάζετε μὲ τρυπητὴ κουτάλα. Τὰ κάνετε σοῦπα πυκτὴ καίως. Εἶναι ὡραιότατα.

Μὲ αὐγὸ καὶ ἀλεύρι κάνετε ἓνα εἶδος χηλοῦ καὶ ἐνῶ βράζει τὸ ζουμί σας, χύνετε τὸν χηλὸν μέσα εἰς τὸ τρυπητό, τὸ ὁποῖον βάζετε ἐπάνω εἰς τὴν κατσαρόλα ποῦ βράζει. Ἄν τὸ τρυπητό εἶνε φιλό, ἔχετε σοῦπα φειδέ, ἂν εἶνε χονδρὸ ἔχετε μακαρόνια χωρὶς τρύπα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ψήσετε καὶ καὶ ἀπλῶς εἰς νερὸ βραστὸ καὶ γὰ κατασκηνώσετε ἔπειτα μὲ σάλτσα ἢ μὲ φρέσκο βούτυρο καὶ καὶ τυρί. Ἐννοεῖτε ὅτι ὁ χηλὸς γίνεται καὶ μόνο μὲ νερὸ καὶ ἀλεύρι.

Κάστανα μουσακά. Τὰ βράζετε τὰ καθαρί-

ζετε τὰ περνάτε ἀπὸ τὴν μηχανὴ τῆς πατάτας ἢ καὶ τοῦ κρέατος. Ἐχετε ἔτοιμο τὸν κημὰ σας. Κακασκευάζετε σάλτσα bechamel μὲ γάλα. Τὰ λυωμένα κάστανα ἀναλύετε μὲ γάλα καὶ τοποθετεῖτε εἴτε καραβάνα βουτυρωμένη, πάτο κάστανα, πάτο σάλτσα, πάτο κημὰ, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ κοκκινίσετε ἔχετε βράσει μὲ ντομάτα, εἴτε εἰς φόρμα. Εἰς τὸ ποурὲ τῶν καστανῶν βάζετε ψιλὴ ζάχαρι. Τελευταῖα ἐπάνω βάζετε σάλτσα πυκνὴ bechamel, πιτίζετε μὲ κοπανισμένο ψωμί καὶ βάζετε εἰς τὸν φούρνο. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνονται τὰ κυδώνια καὶ τὰ σπανάκια, εἴτε περασμένα ἀπὸ τρυπητό εἴτε καὶ ἀπλῶς σοταρισμένα μὲ βούτυρο. Ἄν ἔχετε ὡραία σάλτσα ντομάτα, ἀντικαθιστᾶτε τὴν bechamel.

Κάστανα τηγανητά. Πρέπει νὰ εἶνε καλά γιὰ νὰ παστρεύωνται καὶ ἀπὸ τῆς δυὸ φλοῦδες, ἀφοῦ μισοβράσουν. Τὰ ἀφίνετε ὀλόκληρα κατὰ προτίμησιν. Τὰ βάζετε μέσα εἰς τὸ τηγάνι μὲ μίαν κουτάλι βούτυρο, μισὴ κουτάλι ζάχαρι καὶ ὀλίγο ἀλάτι, τὰ σκεπάζετε μὲ ἓνα βαθὺ πιάτο καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν εἰς σκεπασμένη φωτιὰ γυρίζοντάς τα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Εἰς τὸ τέλος δυναμώνετε τὴ φωτιὰ. Τὰ κοκκινίζετε καὶ τὰ σερβίρετε εἰς πυραμίδα μὲ κρέας ψητὸ ἢ καὶ μὲ αὐγά roches ἢ ὀμελέττα.

Κάστανα μαρμελάτα. Τὰ βράζετε, τὰ περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητό καὶ τὰ δένετε μὲ σταφιδίνη, κανελογαρούφαλα καὶ ὀλίγο κονιάκ, ὡς τῆς συνειθισμένες μαρμελάτες. Κομπόστα γίνονται ἂν τὰ μισοβράσετε τὰ παστρέψετε καὶ τὰ ἀποβράζετε εἴτε εἰς σταφιδίνη, εἴτε εἰς σταφυλοζάχαρον, εἴτε εἰς μέλι μὲ κομμάτια κανέλλα καὶ γαρούφαλα.

Τὸ σπανάκι γίνεται προτίμως ὡραία σαλάτα, γίνεται γιαγγι μὲ σταφίδες μαῦρες, γίνεται σωτὲ μὲ βούτυρο, γίνεται ποурὲ βρασμένο, σιταρισμένο μὲ βούτυρο καὶ ἀναλυμένο μὲ γάλα καὶ γίνεται σπανακόπητα ἂν ἔχετε ἀλεύρι ἢ πιλάφι, ἂν ἔχετε τραχανὰ ἢ μπουλγούρι. Γίνεται καὶ μπουρεκάκια, ἂν ἔχετε ἀλεύρι, ὥστε νὰ ἀνοίξετε φύλλο χονδρουλό. Εἰς τὴν ζύμη βάζετε καλάδι καὶ λίγο ροῦμι καὶ αὐγὸ ἂν ἔχετε. Ἀνοίγετε τὸ φύλλο, τοποθετεῖτε εἰς γραμμὴν κατὰ

διαστήματα μικρά ανά μιά κουταλιά σπανάκι γιαγισμένη με λάδι και κρομμυδάκι, αν έχετε και τυρί φέτα ανακατώνετε ολίγο, γυρίζετε το φύλλο και σκεπάζετε το σπανάκι. Ύστερα κόψατε με ένα φλιντζάνι τσαϊού και τὰ μπουρεκάκια πέρνουν σχήμα μεγάλο φρεσόνιου, τὰ πατικώσατε καλά εις τὴν ἄκρη, ὥστε νὰ κολλήσῃ τὸ φύλλο ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἐκόπη και εἴτε τὰ τοποθετεῖτε εις ταψί βουτυρωμένο και τὰ στέλλετε στὸν φούρνο, εἴτε τὰ τηγανίζετε σὲ τηγάνι.

Σπανάκι κεφτέδες. Τὸ πουρὸ σπανάκι ανακατώνετε με κημά, προσθέτετε ένα αυγὸ, ολίγο πάχος και ολίγη ντομάτα και ἀλατοπίπερο, ζυμώνετε ὅλα μαζί με ἀριζτη ψύχα ψωμοῦ μου-

σκευμένη, τοὺς πλάθετε, τοὺς περνάτε ἀπὸ ψωμιτριμμένο και τοὺς τηγανίζετε μέσα σὲ ἄφθονον πάχος.

Ὅλοι προσποιήθησαν ὅτι ἦσαν πολὺ λυπημένοι διὰ τὴν ταραχὴν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Μία πόλις ἀντήχησε τοὺς ζωηροὺς και παιδικτοὺς της τόνους και τὰ μικρὰ χύθησαν εις τὸν χορὸν σὺν σύννεφο ἀπὸ περιστέρους.

Πρὶν νὰ περάσῃ ἑβδομάς ἡ Νίτσα εἶχεν εἰσαχθῆ εις τὸ Ἀρσάκειον ἐσωτερικὴ πικρὰ τῆς κ. Π. ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφήν και τὴν ἀποκατάστασίν της, καθὼς και τὴν συντήρησιν τῆς μητέρας της. Τὸ παιδία της τὴν ἀγάπησαν τόσον, ὥστε δὲν τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ ἀδελφὴν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΣΤΑΦΙΔΙΝΗ Δρ. 2.30

(Σιρόπιον ἐκ σταφίδος)

ΕΧΟΥΣΑ ΤΗΝ ΔΥΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΥ ΓΛΥΚΑΝΤΙΚΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΜΕ ΤΗΝ ΖΑΧΑΡΙΝ & ΜΕΛΙ

Ἀντικαθιστᾷ ταῦτα εις ὅλας αὐτῶν τὰς χρήσεις

ΣΤΑΦΥΛΟΖΑΚΧΑΡΟΝ Δρ. 2.50

(Ἐκ χλωρᾶς σταφυλῆς)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΚΟΜΠΟΣΤΩΝ Κ.Α.

Ἐν τῇ χρήσει τηρεῖτε τὰς αὐτὰς μετὰ τὴν ζάχαριν ἀναλογίας

Συνιστῶμεν εις τοὺς κ.κ. καταναλωτὰς ὅπως διὰ τὴν λιανικὴν πώλησιν ἀπευθύνωνται εις τὰ κάτωθι πρᾶτήρια τῆς Ἑταιρίας:

Σοφοκλέους 22.—Σταδίου 40.—Ἑπατείας 10.—Λισίων 1.—Σόλωνος 90

Θεμιστοκλέους 54.—Ἐρμού 119.—Ὀδὸς Ἀδριανοῦ.

Διὰ πᾶσαν χονδρικὴν πώλησιν δεόν ν' ἀπευθύνεσθε εις τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας (ὁδὸς Σταδίου 19). Τμήμα ἐσωτερικῆς ἐμπορίας.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. καταναλωτῶν ὅπως τὸ ἐμβαπτίζομενον κατὰ τὴν χρῆσιν κογλιάριον εἶναι ἐντελῶς στεγνόν (νὰ μὴ εἶνε βρεγμένον) ὡς ἐπίσης και τὸ δοχεῖον εις ὃ πρόκειται νὰ τοποθετηθῇ.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

και μετὸ γλυκύτετο πρώτο βιολι τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην και Παρσκευὴν συναυλία.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1917

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εις 2.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1917 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξόντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὰν εις ἀκέραιον τὸ κέρδος και τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς και ὑπ' αὐξόντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχὰν εις τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

	Μία κέρδος	ἑκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἑκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδη	ἑκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἑκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἑκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἑκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1917, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1917 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1917, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1917, και ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1917 (13 Ἰανουαρίου 1918).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εις τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου και τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εις Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἄθηναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

**ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ**

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓ